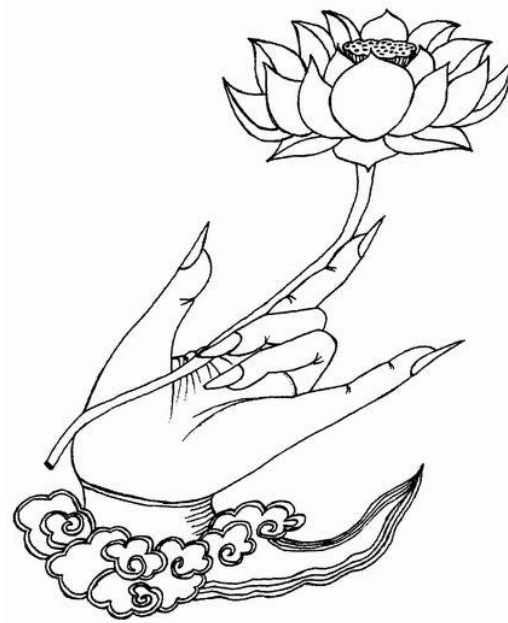

Thuận theo tự nhiên

Thuận Theo Tự Nhiên

Bạch Mã

Cuốn Sách Này Của:.....

.....

SĐT:.....

Gmail:.....

Địa Chỉ:.....

.....

Kí Tên:

LỜI GIỚI THIỆU CỦA TÁC GIẢ BẠCH MÃ

Vì sao đại chúng trong thế gian này vui thì ít khổ lại nhiều?, thái bình thì ít chiến tranh lại nhiều?, an định thì ít động loạn lại nhiều?, hòa thuận thì ít mâu thuẫn lại nhiều?, thanh thản thì ít phiền não lại nhiều?..., **phải chăng chúng ta đã sống sai?, nhân sinh quan, vũ trụ quan... đều có vấn đề?, nếu chúng ta đã sống đúng, đã nhìn nhận mọi thứ đúng rồi... thì tại sao lại còn có khổ, còn có chiến tranh, còn có động loạn, còn có mâu thuẫn..., và còn có phiền não?... .**

Nếu dám nhìn nhận thẳng thắn thì tất nhiên chúng ta sẽ khẳng định được rằng: **"rõ ràng là có sai ở trong cách nhìn, cách sống... của chúng ta đối với vũ trụ nhân sinh..."**, vấn đề còn lại là sai thì sai ở chỗ nào?, cách khắc phục nó ra sao?, liệu có cơ hội để cho **tất cả chúng ta** nhìn nhận lại tốt hơn không?..., từ đó có được lối sống tốt hơn không?,... .

Trong lòng Bạch Mã cũng như toàn thể Quý Vị... ai ai cũng đều muốn được thấu đạt, tường tận, thông tỏ... hết mọi sự trong vũ trụ nhân sinh... này, để làm gì? đương nhiên là để mong bản thân luôn được vui vẻ, mọi người hòa thuận,..., đó cũng là nền tảng để xã hội an định, thế giới thái bình,... .

Thuận theo tự nhiên

Nếu không có sự chia sẻ thì cũng sẽ không có sự kết nối..., nếu không có sự kết nối thì giữa chúng ta không thể hiểu nhau, không thể hòa thuận với nhau được... . Chính vì vậy Bạch Mã xin phép được chia sẻ với Quý Vị những gì mà Bạch Mã đã đúc kết lại trong tư duy của mình, mong rằng tất cả chúng ta đều góp được chút sức mọn để đóng góp, lan tỏa những nhận thức tốt đẹp, chân chánh, tràn đầy yêu thương... cho sự an định nhân tâm và hài hòa trong xã hội, giúp cho thế gian thêm phần bình yên, tịnh lạc,... .

LỜI NÓI ĐẦU

Thuận theo tự nhiên là một sự uyển chuyển tối cao của tâm tính, có thể dẹp bỏ mọi loại phiền não, tập khí... cũng như tư lợi cá nhân... để đối nhân, xử thế, tiếp vật... . Khi đạt đến vô tâm, vô tướng... thì không còn gây ra mâu thuẫn, bất hòa... với người hay vạn vật xung quanh... nữa, người giác ngộ, đắc đạo... ấy chắc chắn thuận theo tự nhiên một cách viên mãn, thông tỏ,...

Tự nhiên là tính chất bất biến của vạn pháp, dù vạn pháp có biến đổi ra sao thì tính tự nhiên vẫn tồn tại ở trong nó, chính vì vậy mọi sự việc trong đời sống muốn được hanh thông thì phải nhìn ra được tính tự nhiên nằm ở chỗ nào?, thuận theo nó mà hành sự thì muôn việc sẽ được suôn sẻ nhất, chí ít thì trong tâm cũng đã có được sự an vui, tự tại..., bởi tính tự nhiên ấy nó cũng chứa đựng đạo lí của nhân sinh, của trời đất vạn vật, và của sự giác ngộ giải thoát... rồi.

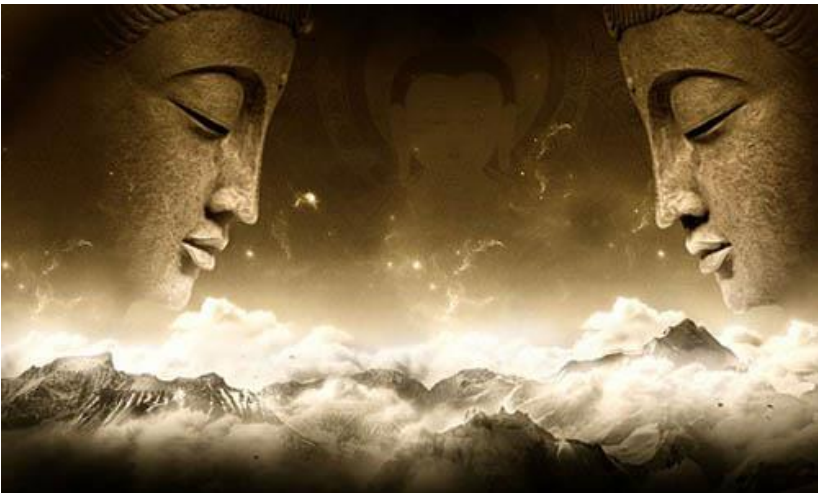
Ai ai cũng mong muốn có được một cuộc sống nhẹ nhàng... nhưng lại cố gắng quá sức bởi lòng tham..., vượt quá nhu cầu cần thiết..., đó chính là không hiểu về tự nhiên, là đi ngược lại với tính tự nhiên trong muôn việc..., cũng chính là đi ngược lại với cái đạo làm người..., dẫn đến việc không thể câu thông được với trời đất vạn vật... để được trường tồn..., không thể giác ngộ giải thoát... để được an vui, tự tại,...

Chính vì vậy, làm người... muốn được an vui, thành gia... muốn được hạnh phúc, lập nghiệp... muốn được vững mạnh, dựng nước... muốn được trường tồn,... cho đến cả nhân loại muốn được thái bình, tu thân muốn được giải thoát... thì đương nhiên hết thầy người... phải hiểu "đạo tự nhiên"... sau đó là "ngộ đạo tự nhiên"... cuối cùng là "đắc đạo tự nhiên"... . Muốn hiểu thì phải biết "khiêm hạ lắng nghe" người có trí tuệ, có đức hạnh giảng dạy, chỉ bảo... cho, đừng nghĩ rằng cái gì mình cũng đúng, bản thân đã vẹn toàn..., đó là sự kiêu mạn... . Muốn ngộ được đạo tự nhiên... thì phải biết **tĩnh tâm, lắng đọng, im lặng**... để cảm nhận, thể hội, câu thông... với muôn loài vạn vật, với trời đất quỷ thần..., khi đã **đủ lòng thành kính tự khắc sẽ ngộ**, lòng thành kính càng lớn thì cái ngộ sẽ càng sâu sắc, thông tỏ... . Và muốn đắc đạo tự nhiên thì phải **buông xả được sự cứng nhắc, bảo thủ, cùng những nhận thức, tư tưởng nông cạn, hẹp hòi, ích kỉ, tư lợi, phiền não**... nơi bản thân..., buông xả đến mức không còn một niệm tâm sanh khởi thì chân tánh tịch tịnh... trong mỗi con người, vạn vật... hiện tiền..., sống với chân tánh ấy thường xuyên không rời... thì đó chính là đắc rồi vậy, bản thân sẽ tùy thuận tự nhiên mà chẳng còn chút kháng cự, hoài nghi... nào, giống như chiếc lá trôi sông, ung dung tận hưởng sự tự tại mà vẫn được đi tới tận cùng,... !

Thuận theo tự nhiên

"Ánh nắng chiếu lên, vạn vật đã sáng tỏ và bắt đầu hoạt động..., chim bay ra khỏi tổ ấm, ong đi lấy nhụy hoa, khi nháy nhót lấy những trái chín trên cành, con người thì cầm cuốc ra đồng,... . Bên dưới ánh nắng ấy là màn đêm, thế nhưng dòng sông vẫn chảy mãi, đứa trẻ vẫn đang lớn, cái cây cũng đang lọc khí, đám mây lúc trước còn hiện hữu giờ đây đã trở thành giọt mưa, tách trà..., hình hài vạn vật luôn biến chuyển không ngừng nghỉ..., vạn duyên tụ hợp rồi lại biến hóa vô cùng vô tận... . Tuy không thể ngăn cản sự vô thường ấy nhưng lại có thể tự tại trên nó, hiểu về nó, sống cùng nó mà không phiền không lụy, không ưu không sầu..., đó là vô ngã trên sự vô thường..., là tùy duyên mà bất biến..., là thuận theo tự nhiên để trở về với sự thanh khiết của cảnh tượng và tâm tánh... nơi mỗi chúng sinh, vạn vật...!"

CHƯƠNG 1: AI ĐÃ THUẬN THEO TỰ NHIÊN?

Người xưa nói: "**Biết được tự nhiên mới có thể tùy kỳ tự nhiên**", tức là "**phải hiểu về tự nhiên thì mới có thể thuận theo tự nhiên**"..., hiểu về tự nhiên, thuận theo tự nhiên thì chính là người giác ngộ..., người giác ngộ thì được tự tại, an vui,... . Ngược lại người không hiểu về tự nhiên thì không thuận được tự nhiên, đương nhiên là người mê muội, ắt đi ngược lại tự nhiên, phá hoại tự nhiên..., người mê muội... thì luôn cảm thọ sự khổ đau, phiền não, hỗn loạn... do chính mình tạo ra,...

- Tục ngữ có câu: "Cố ý trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cắm liễu liễu xanh um",... . Nghĩa là thứ quá cưỡng cầu thì nó lại mất đi, giống như cát trong lòng bàn tay vậy, nắm càng chặt cát chảy càng nhanh,... . Suy cho cùng cội nguồn của những phiền não trong tâm đều giống nhau, là không muốn thuận theo tự nhiên, không muốn chấp nhận sự an bài, sắp xếp... của trời đất,...
- Trong Đạo Đức Kinh, Lão Tử giảng: "**Người thuận theo đất, đất thuận theo trời, trời thuận theo Đạo, Đạo thuận theo tự nhiên**",... . Tự nhiên chính là thế giới tồn tại khách quan và những quy

luật bất biến sinh ra từ đó,... . Đạo thuận theo tự nhiên chính là khi hành sự cần thuận theo quy luật tự nhiên..., đừng để tư tâm, phiền não... của cá nhân xen lẫn vào,...

- Phật dạy: "**thuận theo tự nhiên mới là cảnh giới cao nhất của trí tuệ, không nên cưỡng cầu để khổ hơn...**", nghĩa là vì cưỡng cầu trong lời nói hay hành vi... của chúng sinh... mà sinh ra khổ đau,.... . Nếu hiểu được việc thuận tự nhiên, không cưỡng cầu... nữa thì con người cũng sẽ hiểu được vạn sự tùy duyên, duyên đến thì đón nhận duyên đi thì buông xả,... ắt không còn các sự khổ nữa,.... .
-
- Gia Cát Lượng... cũng có câu: "**trời nắng đi cày, trời mưa đọc sách...**", nghĩa rộng lớn ở trong đó là phàm làm người... thì phải hiểu được thiên ý, thuận theo thiên ý... thì bất kể lúc nào mọi sự... cũng có hướng giải quyết tốt đẹp mà không trở nên vô ích,.... .

Thuận theo tự nhiên

Tóm lại: "người giác ngộ là người hiểu về tự nhiên..., người đắc đạo là người thuận được tự nhiên,...". "Ngộ... có nhiều... tầng thứ cho nên hiểu về tự nhiên... cũng có nhiều mức độ..., đắc... cũng có nhiều cảnh giới... cho nên thuận theo tự nhiên... cũng có nhiều cấp bậc...", nói một cách khác là: "ngộ viên mãn thì hiểu viên mãn, đắc viên mãn thì thuận viên mãn",... .

CHƯƠNG 2: TỰ NHIÊN LÀ GÌ?

A: Khái niệm về tự nhiên:

Tự nhiên vốn chẳng thể khái niệm được, nếu khái niệm được thì nó chỉ là tưởng thức... hạn hẹp..., chẳng phải là tự nhiên thuần túy, mênh mông... nữa, tuy nhiên vẫn buộc phải lập ra một số khái niệm cụ thể nào đó để hàng hậu học... chưa có được sự giác ngộ hiểu được, làm phương tiện để dẫn nhập họ hướng đến sự thông tỏ..., vậy nên chúng ta có thể khái niệm về tự nhiên một cách tương đối như sau:

- *Tự nhiên là tất cả thế giới, tất cả vũ trụ..., bao gồm thứ hữu hình, hữu vi... và vô hình, vô vi... .*
- *Tự nhiên là bản chất của vấn đề, bản chất của mọi sự việc, hiện tượng... sinh ra trong đời sống... .*
- *Tự nhiên là những quy luật bất biến, những đạo lí, chân lí... của vũ trụ nhân sinh, của muôn loài vạn vật,... .*
- *Tự nhiên là dòng chảy của trí tuệ, của từ bi, của sự sống, của sự an lạc, thanh tịnh, và sáng suốt,... .*

Thuận theo tự nhiên

- Tự nhiên là nền tảng của sự thường hằng, trường tồn, bất sinh bất diệt... ở bên trong vạn pháp vô thường,... .
- Tự nhiên là nguồn gốc của vạn pháp, là chân tâm, tự tánh... nơi mỗi chúng sinh..., cũng đồng thời là bản nguyên, bản thể... của vũ trụ,... .
-

B: Bản chất của tự nhiên:

Tự nhiên có vô lượng bản chất... bởi tự nhiên là một thể thống nhất..., không hề có danh giới nào để định nghĩa về nó cả..., tuy nhiên vẫn có thể nêu ra một số khái niệm tương đối để chúng ta hiểu được như sau:

1: Bản chất thường hằng:

Vạn pháp nhìn bên ngoài tuy vô thường, sinh diệt... nhưng bên trong nó lại không phải như vậy, nó không hề vô thường lại càng không hề sinh diệt..., mà nó vẫn có tính chất thường hằng, bất sanh bất diệt... ở bên trong, đó là tính tự nhiên của vạn pháp,... . Giả như:

- Đám mây trên trời nó đang di chuyển đây, nhưng một lát sau nó lại biến thành những hạt mưa, khi rơi xuống đất nó lại lưu chuyển trong thân cây, trong dòng sông, trong cả bát canh đang nấu,..., **tuy là hình dạng thay đổi nhưng chất nước của nó thì không thay đổi**, chỉ là nó chuyển hóa sang một hình dạng khác, vị trí khác, nhiệm vụ khác... mà thôi..., sau này nó có thể lại trở lại bầu trời và hình thành ra một đám mây khác,... .
- Lời Phật... giáo hóa cho chúng sinh là sự từ bi và trí tuệ..., người sau nghe và giác ngộ, tới nhiều đời con cháu sự từ bi và trí tuệ đó vẫn lan

truyền,... – đó là **chất Phật**... trong mỗi chúng sinh vẫn còn đây, là **Phật**... vẫn đang sống, đang hiển hiện đây..., chỉ là ai là người khám phá ra nó ít, ai là người khám phá ra nó nhiều hơn, và cho đến khi được viên mãn như Phật?,... .

-

Vô thường chỉ là một loại tính chất, một loại hiện tượng... của **bản chất thường hằng của tự nhiên**, ngoài tính vô thường là tính biến đổi, tính bảo toàn, tính bù đắp,... .

- **Tính biến đổi:** đó là sự chuyển hóa qua lại trong vạn vật... để duy trì sự tồn tại, tuần hoàn..., nếu thứ này mất đi thì sẽ có thứ khác sinh ra thay thế nhằm đảm bảo trật tự trong đại tự nhiên,... .
- **Tính bảo toàn:** là bảo toàn giữa nguyên nhân và kết quả của sự sinh diệt, nhân quả..., cũng như quá trình chuyển hóa, biến đổi,... để bất kì thứ gì trong vũ trụ vạn vật, trong đại tự nhiên... đều có vai trò, nhiệm vụ, tác dụng... riêng của nó một khi nó hiện hữu..., không để thứ gì trở nên vô nghĩa... cả,... .
- **Tính bù đắp:** Lão tử nói: "đạo trời lấy chỗ dư bù chỗ thiếu...". Phật dạy: "yêu thương giúp đỡ chúng sinh...". Tục ngữ có câu "lá lành đùm lá rách...".

Thuận theo tự nhiên

Trong thiên nhiên thì "nước... chảy về chỗ trũng..."
– hết thủy đều nói đến tính bù đắp này,... .

-

2: Bản chất uyển chuyển:

Ví như nước ở trong thiên nhiên, nếu nó chảy từ trên cao xuống thì sẽ gặp rất nhiều trướng ngại vật như đất, đá, cây cối..., tuy nhiên nó chảy tới đâu sẽ khéo léo chạy vòng qua các trướng ngại vật đó mà chảy tiếp chứ không dừng lại..., đến khi ra tới biển khơi thì hội tụ ở đó để bắt đầu cho một hành trình khác..., **đó chính là sự mềm dẻo, uyển chuyển... của nước,...**

Nếu dùng con mắt của người giác ngộ... mà quán xét kỹ càng thì không những nước mà đất, gió, lửa... hay bất kể thứ gì trong vũ trụ vạn vật, trong đại tự nhiên... cũng đều có sự mềm dẻo, và uyển chuyển đó..., vì sao lại thế được? vì vạn vật tuy có tướng nhưng vốn vô tướng, vô thường..., trước mắt thấy như cứng nhắc, không đổi... đó, nhưng bên trong thì không có trướng ngại..., chỗ này nhà Phật nói là "chúng sinh có tự tánh, vạn vật có pháp tánh, tự tánh và pháp tánh tuy hai mà một, là đồng nhau", còn thể xác, sắc tướng... của muôn loài vạn vật... bên ngoài chỉ là sự biến hóa... giả tạm..., là một phần, một mắt xích... của quá trình hoàn thiện... trong đại tự nhiên, rồi đến một lúc nào đó hết thảy lại trở về với nguôi cõi, với tự tánh, pháp tánh, niết bàn, bản thể của vũ trụ..., giống như những đám mây sẽ tan đi và trả lại bầu trời xanh ngắt,...

... .

3: Bản chất trong sáng:

Khổng Tử nói: "**nhân chi sơ tính bản thiện**"..., nghĩa là phàm làm người... thì vốn bản thiện..., thiện ở đây không phải là thiện của thiện ác, đúng sai, chánh tà..., mà là bản tâm trong sáng, thanh tịnh..., không có phiền não,... . Thiện của thiện ác, đúng sai, chánh tà... kia đều là phiền não, "**bản chất trong sáng thì không có phiền não...**". Suy rộng ra thì không những con người mà **hết thảy muôn loài, vạn vật... trong đại tự nhiên đều trong sáng, thanh tịnh... như vậy cả**, "chỉ là còn u mê, chấp niệm..." nên bản chất trong sáng ấy trong vô minh, bất giác... mà tạm quên đi, giác sáng lại thì lập tức khôi phục lại sự trong sáng và thanh tịnh... . **Tự tánh, niết bàn, bản**

thiện... chỉ là những từ ngữ để miêu tả cho bản chất trong sáng ấy,... .

Bản chất trong sáng trùm khắp thái hư, trùm khắp không gian vô tận..., nó vô hình, vô tướng, vô niệm, vô tưởng..., một thể tánh... nhận ra được điều đó thì là giác ngộ, là tâm đồng với thái hư..., lượng cũng châu sa giới..., hay nói cách khác có trí huệ thì có từ bi..., có từ bi thì có trí huệ..., trí huệ vô lượng thì từ bi vô lượng..., từ bi vô lượng thì trí huệ vô lượng..., "trí huệ vô lượng, từ bi vô lượng... cũng chính là bản chất trong sáng,...".

4: Bản chất năng sanh:

Lục Tổ Huệ Năng của nhà Phật có nói: "**không ngờ tự tánh... năng sanh vạn pháp...**", tuy năng sanh, năng biến... nhưng lại thanh tịnh, trong sáng..., **cái năng sanh, năng biến... chỉ là một sự tác ý có chủ đích để làm cho nhân quả cân bằng, trời đất ổn định, duyên khởi hữu ích, vạn vật bình hòa..., bù đắp lại cho sự mất mát, thiếu hụt, hỗn loạn... trong đại tự nhiên,...** .

Giả như: khi chúng ta bị bệnh thì phát minh ra thuốc, vaccin... để chữa bệnh, dòng sông cắt qua thì xây thêm một cây cầu để người dân qua lại, làng xa nguồn nước thì đào giếng hoặc lắp ống dẫn nước từ suối về,... – đó chính là **vạn pháp năng sanh, thường sanh...** để phục vụ đời sống con người..., suy rộng ra thì khắp thủy vũ trụ... đều có cái năng sanh tương tự để mọi thứ được trở nên hoàn thiện, viên mãn,...

Điểm khác biệt là giữa cái năng sanh của chúng sinh vạn vật... và Phật, Tổ... là "**tưởng thức năng sanh? hay tự tánh năng sanh?**", tưởng thức năng sanh thì làm hoàn thiện, viên mãn... trong phạm vi nhỏ, thô thiển..., còn tự tánh năng sanh là làm hoàn thiện, viên mãn... trong phạm vi vô hạn, vi tế... trong đại tự nhiên,.... . Giả như: Phật... trong cõi nước tịnh lạc... nào đó quán thấy một cõi nước chúng sinh không có giáo pháp thì phát tâm sanh ra ở đó để giáo hóa... để hoàn thiện, viên mãn... cho cõi nước ấy..., đó là phạm vi rộng lớn vô cùng trong đại vũ trụ... để hoàn thiện, viên mãn... cho đại vũ trụ,.... .

Thuận theo tự nhiên

Cái năng sanh vạn pháp... của tự tánh cũng hàm chứa cả những sự việc bé nhỏ, bởi cái bé nhỏ đó cũng nằm trong sự rộng lớn, miễn là khi làm trong tâm trong sáng, thanh tịnh... thì không có tâm phân biệt, phiền não... ở trong đó,..., lại chính ở những sự việc bé nhỏ mà người giác ngộ làm lại toát ra cái rộng lớn, siêu xuất..., như Phật... đi khát thực bằng chân trần,..., một hình ảnh bé nhỏ nhưng hàm chứa được cái vô cùng ở trong đó,...

...

5: Bản chất biến hóa:

Có hai... loại bản chất biến hóa của tự nhiên là Thể Tánh... biến hóa, và Thể Tướng... biến hóa:

* Thể tánh (tự tánh...) biến hóa:

- Tướng biến hóa thì có thể hiểu, nhưng tánh biến hóa thì hiểu thế nào được?. Xưa nay chúng ta chỉ nghe sự thường hằng, bất biến của thể tánh, tự tánh..., nhưng kì thực là nó có sự biến hóa, thậm chí sự biến hóa của nó không thể lường tượng được,... .

Giả như: khi một vị Phật... thành Phật... rồi, họ có thể hóa hiện cùng một thời điểm ra trăm ngàn... vị Phật... khác, mỗi vị lại đi giáo hóa một phương,... (giống như ở trong trạng thái thiền định sâu... cái thấy, biết... của tự tánh trong đầu chúng ta đây nó tự nhân lên hai, ba... cho tới vô lượng, trùm khắp thái hư, không có giới hạn..., thấy, biết... là đồng thời, là tức thì, là vô biên... . Hay như trong bộ phim Tây Du Kí - Tôn Ngộ Không ẩn dụ cho tự tánh..., khi cần thiết... cũng tự biến hiện ra trăm ngàn... Tôn Ngộ Không khác,...),... .

- Trong các tôn giáo lớn chúng ta thường nghe đến khái niệm như cõi cực lạc, cõi thiên đàng,... – đó chính là sự biến hóa của thể tánh, nguyện lực... của các bậc đã đắc đạo, giải thoát... biến

Thuận theo tự nhiên

hiện ra,..., đó là lớp ảo ảnh thứ nhất, ban đầu, sơ khai, tinh khiết, trong sáng... của tự nhiên,... (gọi là pháp giới tứ thánh (Thanh Văn, Duyên Giác, Bồ Tát, Phật...), sau đó cùng với sự bất giác, vô minh... mà tạo ra lục đạo luân hồi trong khắp vũ trụ... (Trời, Người, Atula, Ngạ Quỷ, Địa Ngục, Súc Sinh...),...).

-

- * *Thể tướng (pháp tánh...) biến hóa:*
- *Tự nhiên... hóa hiện mọi thứ nhưng không phải mọi thứ đó nó cứ giữ yên hình dạng, kích thước, đặc tính..., vĩnh viễn không bao giờ biến đổi,..., mà trên từng sắc na nó đang có sự biến đổi,... . Từng hạt vi trần (hạt vật chất nhỏ nhất, tức hạt cực vi sắc, cực vi chi vi, hay hạt của Chúa, khoa học gọi là vi trung tử,...) cấu tạo nên tất cả, mỗi lúc nó lại có hướng đi riêng của nó, lúc nó cùng với vô lượng hạt vi trần khác cầu tạo nên hình tướng này lúc sau nó lại ở chỗ khác rồi, giống như con người chết đi thì thể xác tan rã vào tứ đại (đất, nước, gió, lửa...) rồi lại chuyển hóa sang thân cây, cỏ..., vào thân động vật khác, vào thân người khác..., thậm chí nó biến mất khỏi cõi nước này mà nhảy sang cõi nước khác chẳng cố định,... (giống như Khoa Học Trung Quốc đã chứng minh được sự dịch chuyển tức thời của hạt lượng tử,...),... tùy nhân duyên... trong đại tự nhiên mà biến đổi, biến hóa,... .*
 - *Thể tướng biến hóa chính là sự biến hóa trong lục đạo luân hồi..., của sắc tướng thô thiển hơn..., nó là lớp ảo ảnh thứ hai, thứ ba, thứ N... được biến hóa ra trong đại tự nhiên,... .* *Càng những*

lớp sâu hơn thì lại càng động loạn, càng bất giác, càng mê mờ,..., cũng chính là chúng sinh càng vô minh, khổ đau,... .

-

*

Trong hai... loại biến hóa thì thể tánh biến hóa giữ vai trò quan trọng, gốc rễ, nguồn cội..., "chữ tướng... luôn đứng sau chữ tánh..., giống như con cái... luôn đứng sau bố mẹ..., đại địa luôn ở phía dưới bầu trời..., chúng sinh luôn đứng dưới Phật, Bồ Tát..., hay kẻ phàm phu luôn đứng dưới bậc Quân Tử... vậy,...". Cho nên, con đường của sự trở về với nguồn cội, bản thể... là sự vô minh thì phải hướng đến sự giác ngộ, sự giác ngộ phải hướng đến tự giải thoát, phá bỏ đi các lớp ảo ảnh mơ mộng, các lớp tướng thức biến hóa,... trong đại tự nhiên, và trong mỗi chúng sinh, vạn vật... – chỉ có như vậy mới có thể thoát khỏi sự khổ ải của việc luân hồi, sinh diệt, khổ đau,..., chúng nhập niết bàn (sự tự tại, giải thoát... trong đại tự nhiên),... .

... .

C: Quy luật của tự nhiên:

Tự nhiên cũng có vô lượng quy luật ở trong nó, cũng không hề có danh giới giữa các quy luật bởi nó là một sự thống nhất..., tuy nhiên chúng ta vẫn có thể đưa ra một số khái niệm tương đối để hiểu được như sau:

1: Quy luật vô thường:

Vô thường là sự biến đổi hình tướng, trạng thái... của muôn loài, vạn vật... trong đại tự nhiên,..., vô thường dựa trên nghiệp lực, nguyên lực... của chúng sinh... mà biến đổi, luân chuyển... chứ không phải vô thường mang ý nghĩa là không có bất kì thứ gì tồn tại cả, hay nó chỉ tồn tại trong thời gian ngắn thôi... – đó là nghĩa vô thường nông cạn,... . **Ý nghĩa của vô thường thâm sâu... lại là "vạn vật... đều trường tồn và không mất đi"...**, chỉ là nó luôn luôn phải thay đổi trên từng sắc na để phù hợp với những quy luật khác của tự nhiên... .

Giả như:

- Khi con người... chúng ta chết đi... thì cái chết đó có phải là sự kết thúc vĩnh viễn hay không?, nếu kết thúc vĩnh viễn thì phiền não, thói quen cũ... đi về đâu?, tại sao khi mới sinh ra trẻ con lại có những thứ đó?, mỗi đứa lại mỗi khác?... – nhà Phật... nói đó là sự luân hồi, chuyển kiếp... mà mang theo,..., là sự tiếp nối, biến đổi... trong lục đạo luân hồi,... . Chừng nào gặp được pháp giải

thoát thì giác ngộ, tu hành... để là bỏ đi những phiền não, tập khí... ấy mà được giải thoát..., "giải thoát... cũng có nghĩa là trở về với sự trường tồn, không mất đi, không tan hoại... của tự tánh, bản thể... ở bên trong chúng sinh, vạn vật...".

- Một cái cây mọc ra từ lòng đất, nó cho ra các quả ngọt thì chim, sóc... tới lấy ăn mà lớn lên..., cho nên chính thân xác của chim, sóc... cũng có một phần của cái cây đó tồn tại bên trong rồi, khi chim, sóc... chết thì nó thân xác nó lại tan hoại vào đất, cái cây khác lại lấy chất đất mà lớn lên..., đó là muôn loài và vạn vật... có sự chuyển hóa... qua lại về thân tướng... cho nhau..., tiếp nối nghiệp duyên... với nhau..., tồn tại trong nhau... nhưng tự tánh, pháp tánh... thì lại riêng biệt, tánh của ai thì tự người đó, vật đó... thấy, biết..., người khác, vật khác... không thấy, biết... thay cho mình được,...

-

Tóm lại: "sắc tướng... là vĩnh hằng trên sự vô thường, biến đổi..., còn tự tánh... là vĩnh hằng trên sự thấy, biết... thanh tịnh,...". Nhà thiền có câu "tánh không động, tướng cũng không động",... chính là nói đến sự vĩnh hằng này, nếu giác ngộ được, nhận ra được... thì tự tại

Thuận theo tự nhiên

trên sắc tướng... mà không còn ngăn ngại, khổ đau... – đó chính là thuận theo tự nhiên được rồi vậy,... . Nếu tâm lượng là bao trùm thái hư, vạn vật... thì đương nhiên là không còn sợ sự thay đổi vô thường... đó nữa, sẽ không còn cảm giác sợ tan hoại, sợ chết đi..., mà là cho dù nó biến đổi kiểu gì thì vẫn nhận thấy thân tâm mình là nó... (nhà Phật nói là thân tướng cũng rộng lớn như tâm tánh... vậy, thay thân chỉ như thay áo, mà cái áo nào chẳng phải của mình, có gì mà phải sợ hãi, lo lắng... nữa),... .

2: Quy luật nhân quả:

"**Bất kể một sự vật, hiện tượng... nào trong đại tự nhiên... hiện bày ra... đều có nhân – duyên – quả gọi tắt là nhân quả,...**". Nhân thì đã có từ trước, hiện tại đây là duyên đang diễn biến, quả thì sẽ ở tương lai, ở phía trước... .

Giả như:

- Ta đã sinh ra thành một em bé từ 30 năm trước, ta đang sống đây là một nhân duyên cùng với vô số các duyên xung quanh khác mới được tồn tại..., rồi 30 năm sau thì chuẩn bị đón nhận cái chết bất cứ lúc nào,... .
- Một tảng đá lớn... đã được vo tròn, gộp lại, hình thành... từ vài triệu... năm về trước, nay nó vẫn nằm im đây..., vài triệu... năm sau... nó cũng sẽ đối diện với sự bào mòn, tan rã,... .
- Một ý nghĩ, thói quen... tà vạy... khởi sinh từ khi nào... mà nay trong đầu ta vẫn luôn dấy khởi?, hành vi vẫn không thể kiểm soát... đây?, chừng nào nó mới chấm dứt?,... .
-

Nhân – duyên – quả hiểu là đã diễn ra trong một khoảng thời gian rất lâu không tính đếm được..., phải chờ đúng duyên, đúng lúc... mới có thể kết thúc một quá trình, một chu kì... cũng được. Nhân – duyên – quả hiểu

là cũng có khi lại diễn ra trong những khoảng thời gian ngắn hơn, thậm chí nó có thể diễn ra trong một thời gian vô cùng ngắn, chỉ trong một sắc na là kết thúc... cũng được,...

- Ví như con người còn chưa được sinh ra, mới trong bào thai mà đã chết rồi, còn chưa kịp hiện diện trên đời một giây phút nào nữa,...
- Tầng đá mới được hình thành... liền có động đất, núi lửa, bão lũ... mà tan vụn ra,..., không thể tồn tại cả triệu... năm như những tầng đá khác,...
- Khi một người có sự giác ngộ, thường sống trong tánh giác... thì niệm chưa khởi đã bị sức giác làm cho tiêu tan..., Lục Tổ Huệ Năng có nói "không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm", trong tâm có giác thì niệm niệm... đều sẽ ở chỗ không còn giá trị, giống như không có nó rồi vậy, còn khi bất giác thì thiên hà đại địa, phiền não vọng tưởng... đều từ đó có ra,...
- ...

Đúng ra là tất cả mọi nhân – duyên – quả đều diễn ra ngắn ngủi trong một sắc na thôi, ngắn tới mức có thể nói nhân – duyên – quả diễn ra đồng thời với nhau, **nhưng đó là cái nhìn của Phật, của các bậc đại Bồ Tát...** (như cái thân này tồn tại 60... năm thì chết nhưng thực ra bên trong cái thân mỗi sắc na đều có sự biến đổi vô

thường, không cố định, tế bào non sinh ra, tế bào già lại biến mất..., quá trình sinh diệt thô thiển của một thân nhưng hàm chứa vô lượng vô biên quá trình sinh diệt vi tế ở bên trong, chúng sinh và vạn vật... đều như vậy, đó là cái nhìn của sự giác ngộ...)... chứ không phải cái nhìn của người phàm phu... . Nếu nói ngắn như vậy thì người phàm phu không thể hiểu được **bởi họ còn dính tướng, chấp tướng...** (như tôi đang sống đây mà, còn lâu tôi mới chết... thì làm sao nói cho họ thông hiểu được?...), mà phải nói nhân – duyên – quả diễn ra trong thời gian lâu hơn cho tới sự vô lượng, vô thủy... . Còn vị nào đã đạt tới sự giác ngộ của Phật, Bồ Tát... thì không còn tâm chấp tướng, chấp pháp..., **"thấy, biết... chỉ là thấy, biết..., trong tâm hoàn toàn thanh tịnh, không phiền não, niệm tưởng... nữa"** thì thậm chí nói họ tự tại, an vui trên nhân quả, thấu hiểu nhân quả, bất diệt trên nhân quả sinh diệt... cũng được,..., cũng tức là "vô ngã trên sự vô thường",... .

3: Quy luật sinh diệt:

Quy luật sinh diệt dựa trên nhân quả họa phúc... của muôn loài, vạn vật... mà được quyết định, khi nào sinh ra?, khi nào kết thúc?, khi sống, khi tồn tại... họa phúc nhiều ít nặng nhẹ... phải gặp ra sao?... – hết thấy đều đã được trời đất... an bài... dựa trên chủng tử nghiệp thức... chung và riêng,... . Chúng sinh thì có sinh lão bệnh tử..., vạn vật thì thành trụ hoại diệt..., đó là quy trình chung được vận hành theo những quy luật nhất định trong đại tự nhiên,...

+ Quy luật vật lí âm dương: Nguồn gốc của âm dương... là sự bất giác của tự tánh, pháp tánh... mà hình thành ra muôn loài vạn vật, thiên hà đại địa..., hết thảy đều là âm dương cấu tạo nên..., âm dương là sự hài hòa giữa tánh và tướng, sinh và diệt, ẩn và hiện, có và không, thiện và ác, chánh và tà, đúng và sai, trên và dưới, xa và gần, cao và thấp... cùng hết thảy mọi thứ nhị biên khác có trong đại tự nhiên, đại vũ trụ... .

Giả như mối quan hệ giữa gốc cây chìm xuống đất và thân cây trên mặt đất, âm dương phải cân bằng, tương đối... thì cây mới phát triển, tồn tại..., nếu không hài hòa, gốc quá nhỏ thân quá lớn thì tự khắc đổ gãy,... . Cũng tương tự như móng nhà – thân nhà, chân núi – ngọn núi, chân cầu – thân cầu,... cùng tất cả mọi thiết kế, cấu tạo của tự nhiên hay nhân tạo... cũng đều phải có tính hài hòa, cân bằng... thì mới tồn tại được. Trong thiên nhiên thì có ban ngày – ban đêm, trời nắng – trời mưa, mùa nóng – mùa lạnh,..., tất cả phải diễn ra thật hài hòa... thì muôn loài vạn vật... mới có thể có được một cuộc sống tốt nhất,..., và nó phụ thuộc rất nhiều vào nghiệp chung của chúng sinh, vạn vật... trong cõi nước ấy, tinh cầu ấy,... .

... .

+ Quy luật ngũ hành tương sinh tương khắc: **nếu lấy tự tánh, pháp tánh... làm gốc thì âm dương... chính là ngọn, nếu lấy âm dương... làm gốc thì bốn đại (đất, nước, gió, lửa... hay vạn vật...) chính là ngọn...** (như Lão Tử có nói: Không(tự tánh, pháp tánh...) sinh một (số 1 là dấu gạch có hai đầu, là đại diện cho sự nhị biên, âm dương...), một sinh hai, hai sinh ba (hai, ba... chính là chúng sinh, phàm thánh...), ba... sinh vạn vật...).

Dù là thân tướng người, muôn loài, vạn vật... thì trong nó đều là do bốn đại hợp thành là Đất, Nước, Gió, Lửa..., bốn đại này kết hợp cùng với tánh linh... mà hình thành vô lượng, vô biên... cõi nước chúng sinh, tinh cầu, thiên thể... . Trên trái đất chúng ta, từ xa xưa con người... cũng đã tìm ra một quy luật tồn tại trong tự nhiên là ngũ hành tương sinh tương khắc,...

* Ngũ hành trong vạn vật:

Người xưa... chia vạn vật... ra năm... ngũ, là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ... để dễ dàng hiểu về sự vận hành qua lại của vạn vật với nhau... . Giả như: "kim (kim loại...) nóng chảy thì thành thủy (nước, chất lỏng...) gọi là kim sinh thủy... . Có thủy thì mộc (cỏ cây...) mới phát triển... được... gọi là thủy sinh mộc... . Mộc mà nóng quá thì tự cháy... gọi là mộc sinh hỏa...(nhà Phật cũng có câu "như cây sinh lửa, lửa cháy đốt cây"...). Khi qua sự cháy thì mọi thứ đều biến thành tro bụi... lại trở về với thổ (đất, đá...) gọi là hỏa sinh thổ... . Thổ (đất, đá...) trải qua quá trình dồn nén dưới áp suất, nhiệt độ, và có những phản ứng hóa học... nhất định thì lại biến thành các loại quặng (từ đó chế xuất được các loại kim loại khác nhau...) gọi là thổ sinh kim... . **Đó là chu trình khép kín mà người xưa phát hiện ra,...**, ngũ hành tương sinh, tương thân... để tạo ra, để gìn giữ... với nhau tuy nhiên nó cũng tương khắc, tương cụ... để chế ngự, nể sợ... nhau,... như thủy chế ngự hỏa (lấy nước dập lửa... nên lửa nể sợ nước...), kim chế ngự mộc (đóng đinh... vào gỗ cố định nó... nên mộc nể sợ kim...). Chính vì những sự tuần hoàn khoa học đó mà trong mọi ngành nghề, sự sáng chế, sáng tạo... của con người đối với đời sống đều có thể áp dụng nó, cả trong phong thủy, xây dựng, kiến trúc, công nghệ... đều có thể áp dụng,... . (Ví như chế tạo ra một chiếc xe máy... chẳng hạn, phải đủ tứ đại (đất, nước, gió, lửa...), hay đủ ngũ hành... thì nó mới

hoạt động được, như phải có bugi đánh lửa (hỏa) để đốt cháy nhiên liệu (thủy), xe phải có khung, bánh xe, động cơ... bằng thép, sắt... để lắp ráp (thổ, kim, mộc), phải có buồng đốt có oxi thì nhiên liệu mới cháy, có ống xả xả khói ra... (gió)...,... . Và tất cả mọi thứ khác đều như vậy, ngay cả cái thân người này Phật... cũng dạy nó cấu tạo từ đất nước gió lửa..., muôn loài, vạn vật... có thứ gì nằm ngoài cấu tạo cơ bản đó đâu?... .

... .

* Ngũ hành trong thiên nhiên:

"**Càng mạnh thì càng yếu,...**" - đạo lí này vô cùng rộng lớn, rộng tới mức bao trùm toàn bộ quy luật vận hành của vũ trụ vạn vật..., chi phối toàn bộ các cõi nước hữu vi, nhị biên, tương đối, sinh diệt,... . Vạn vật trong đại vũ trụ... đều tương sinh tương khắc lẫn nhau, thứ gì càng tiêu diệt được nhiều thứ... thì chính nó lại bị bằng đó thứ khác tiêu diệt lại... bất luận là mạnh yếu... ra sao,... . Giả như:

- Trò chơi oẳn tù tì... của trẻ con...: cái kéo tuy sắc nhưng thua cái búa, cái búa tuy mạnh nhưng thua tờ giấy, tờ giấy tuy to nhưng lại thua lại cái kéo,...

- Con hổ... tuy lớn nhưng lại thua con kiến..., con kiến... lại thua con chim..., con chim... lại thua con hổ... .

- Lê dân, bá tánh... thua kẻ có quyền uy..., kẻ có quyền uy... lại thua vua của cả nước..., vua của cả nước...

lại phải nghe theo tiếng nói của lê dân, bá tánh... mới có thể trị an thiên hạ,... .

- Chúng sinh, vạn vật... phải thuận theo đạo... để trường tồn..., đạo... phải thuận theo tự nhiên... để hiển lộ..., tự nhiên... lại phải thuận theo chúng sinh, vạn vật... để sắp xếp, cứu giúp, hoàn thiện,... .

-

Tương sinh tương khắc, âm dương biến đổi... chính là nằm ở những sự việc nhỏ bé đó cho đến lớn lao hơn,..., không thứ gì nằm ngoài quy luật tự nhiên đó cả,... . **Vạn vật trong càn khôn... đều nằm trên một điểm của vòng tròn tương sinh tương khắc, âm dương biến đổi... ấy...**
- đó cũng là nghĩa lí rộng lớn vô cùng vô tận... của cái gọi là luân hồi... .

Có thể lĩnh hội được thâm ý của tạo hóa là phải bản lĩnh trong thâm tâm, kiên cường như một ngọn cỏ trước gió lớn, dù đứng yên đó một mình nhưng vẫn muốn sống, muốn phát triển và an hưởng sự tồn tại cho đến hết thọ mạng... . Làm người... có tự do hơn, không phải đứng một chỗ như cây cỏ thì phải hiểu thấu lẽ trời..., không vì sự cô độc mà tung hoành làm bậy, tạo ác..., "người giác ngộ chứng đạo... tâm địa như cục đất, khúc gỗ... chẳng hại ai, đó là biết thuận theo tự nhiên rồi vậy,...".

*

... .

4: quy luật bù trừ:

Âm dương hòa hợp, ngũ hành tuần hoàn... vốn là để muôn loài, vạn vật... bù trừ cho nhau, giúp đỡ nhau cùng tồn tại, phát triển, duy trì..., có dương thì có âm, có trời thì có đất, có nam thì có nữ, có mạnh thì có yếu, có cao thì có thấp, có xa thì có gần, có nặng thì có nhẹ, có thiện thì có ác, có chánh thì có tà, có có thì có không, có hiện thì có ẩn,... – **hết thầy đều có một sự sắp đặt, chuyển hóa, bù trừ... hết sức tinh vi của tạo hóa, của đại tự nhiên,...**, tinh vi đến mức độ "không có một hạt vật chất nhỏ nhất nào là không có ý nghĩa của sự tồn tại, xuất hiện... của nó",... . Chỉ là vì sự mê mờ, ngu muội... nên không cảm nhận được vai trò, nhiệm vụ... của chính mình ở vị trí đó... mà thôi,... . Cũng chính vì vậy mà

Thuận theo tự nhiên

người người... mâu thuẫn với nhau, nước nước... chiến tranh với nhau,... – tạo ra các ác nghiệp cũng bởi vì không biết đến cái đạo của tự nhiên, không hiểu được tự nhiên... cho nên không thuận được tự nhiên,..., không biết giúp đỡ nhau, san sẻ, bù đắp... cho nhau... để cùng tồn tại một cách tốt nhất,... .

... .

... .

D: Tự nhiên nằm ở đâu?:

Tự nhiên nằm trong hết thảy vạn pháp, tự nhiên cũng nằm ở bên ngoài vạn pháp..., ở trong vạn pháp thì tự nhiên mang trách nhiệm cho sự hoàn thiện, vẹn toàn, viên mãn, viên dung..., ở ngoài vạn pháp tự nhiên mang ý nghĩa của sự giác ngộ, giải thoát, thanh tịnh, lìa khỏi vật dục,...

1: tự nhiên nằm ở trong vạn pháp...:

* Sự tự tại:

- Vạn sự đến và đi đều là nhân duyên..., phúc, họa... đều do trời đất... sắp xếp, an bài... cũng chẳng phải cưỡng cầu,..., thuận theo tự nhiên là cách sống cũng là một sự lựa chọn của người trí huệ,...
- Đức Phật dạy: "Trời an bài cho một người giàu sang hay nghèo hèn là dựa vào nghiệp lực người đó mang theo từ tiền kiếp, theo quy luật Thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo. Hiểu được luật Trời rồi, con người sẽ có thể buông bỏ được truy cầu u mê vọng tưởng, an nhiên tự tại đi trọn kiếp nhân sinh",...
- Lão Tử nói: "Thiên đạo vô thân, thường dữ thiện nhân"... nghĩa là đạo Trời không thiên vị bất kỳ ai, thường chỉ giúp đỡ người thiện.

Thuận theo tự nhiên

Những bậc trí giả xưa nay đều không tranh giành vinh hoa phú quý, họ chỉ nhất mực tu dưỡng tâm địa thiện lương, vì Thiện ấy là ngọn nguồn của mọi vinh hoa phú quý,... .

- Người xưa cũng có nói: "**phong thủy lớn nhất đời người chính là thiện, thiện lớn nhất chính là thuận theo tự nhiên**",... . Bởi vậy "**thuận theo tự nhiên là loại phúc lớn nhất**", thiện lớn nhất thì phúc lớn nhất là lẽ đương nhiên rồi,... .
-

* *Hiểu về vạn pháp:*

- *Sức mạnh của vạn vật hay năng lượng bên trong của vạn vật đều do quy luật tự nhiên hay quy luật của tạo hóa... sinh ra, một tâm hồn có càng được an lạc hay không thì càng phải có cái trí hiểu về các quy luật ấy - và cách tốt nhất là phải hướng tâm tới một Đại Trí, một Đại Đạo, đó là phải "thuận theo tự nhiên",... .*

Giả như: Trong nho giáo, theo Khổng Tử thì cái đức của một tâm hồn của một con người là nhân phẩm, là nhân cách... . Nhưng cái đức theo Lão Tử lại rộng lớn hơn là còn ở vạn vật..., vạn vật thuận theo tự nhiên, thuận theo vũ trụ mà hình thành, mọi vật hễ có sự hiện diện đều có cái đức để tồn tại của nó mà tạo thành, hòn đá cũng có cái đức của nó, khi tan rã thì hòn đá biến thành nhiều hòn đá nhỏ khác, mỗi hòn đá nhỏ ấy có cái đức để tồn tại nhỏ hơn, cái cây biến thành nhiều khúc gỗ nhỏ thì mỗi khúc gỗ nhỏ có cái đức để tồn tại, để hiện diện nhỏ hơn..., đức lớn thì khó tan hoại - đức nhỏ thì dễ tan hoại..., do vậy ông mới nói: "Cái đạo chi phối vạn vật", chẳng riêng gì con người... . Cái tâm hồn của con người thì gọi là nhân đức, còn cái đức của vạn vật theo Lão Tử có lẽ nên gọi là "vật đức", sự chuyển hoá qua lại giữa vạn vật trong Phật Pháp

gọi là nhân duyên, "đủ duyên thì hội tụ như có "đạo" gắn kết, và tạo ra "vật đức", hết duyên thì vật đức tan hoại, bị phá hủy..., nếu vật đức mà có ích thì như một thanh gươm quý như đang chứa "thần thức" bên trong, thần thức càng lớn thì càng khó xâm hại, thần thức càng nhỏ thì như con kiến con ruồi... càng dễ bị hủy hoại, cho dù nó có to lớn đến đâu,... .

- "Người càng có đức phải là người càng thuận theo đạo tự nhiên mà sống", họ sẽ không can thiệp, áp đặt,... mà chỉ muốn đóng vai trò như những tư vấn viên chân chính, nói cái lợi cái hại, cái sai cái đúng... như Phật, Chúa... răn dạy..., còn việc làm thế nào thì cứ để mọi người tự nhận thức và ý thức lấy, để họ tự chọn những gì họ cảm thấy vừa lòng là tốt nhất, đó chính là thuận theo tự nhiên,... .

Tuy nhiên khi xã hội phát triển thì cái "theo tự nhiên" mất dần mà thay vào đó chỉ là sự máy móc, những tư tưởng cố thủ, rập khuôn..., "có nhiều người" trong xã hội và ngay trong hệ thống pháp luật... khiến mọi người phải uể oải tâm thần, bị gò bó khó chịu... chỉ vì họ đã cậy sự giàu có, quyền chức,... . Càng bị mất cái tự nhiên thì đồng nghĩa với sự phát triển nhận thức càng biến

Thuận theo tự nhiên

mất, con người càng như con robot theo một nghĩa nào đó,... .

Người khéo tu trong Phật Pháp... thường có cái trí tuệ lớn hơn người ở thế gian, tức hiểu nhiều đạo lý, có nhiều tình thương yêu, cũng có cái đạo đức lớn hơn rất nhiều người ở thế gian...
- tức thuận theo tự nhiên tốt hơn,... .

-

* Sự dưỡng dục của tự nhiên:

"Tự nhiên sinh con người - ắt nuôi dưỡng được con người một cách tốt nhất, càng không thuận theo tự nhiên - thì càng làm giảm và mất đi cái tốt nhất ấy",... .

- "Mọi sự sống đều có "mẹ chung" là tự nhiên, là tạo hóa... - đều có "cha chung" là đạo lí, là chân lí... . Thuận được với thiên nhiên, hòa hợp được với tự nhiên... thì tướng mạo đẹp đẽ, thân thể cường tráng, nhanh nhẹn, ít bệnh tật... . Thuận được với đạo lí, ngộ được đạo lí... thì tâm hồn an ổn, ít hoài nghi, ít lo lắng, tâm tính hiền dịu... .

"Trong cái tự nhiên... nó hàm chứa cái đạo lí, cái quy luật..., có hiểu đạo lí, hiểu những quy luật ấy... mới có thể thuận theo được với cái tự nhiên... ấy. Càng xâm phạm cái tự nhiên đồng nghĩa với càng không có đạo lí...". Không theo mẹ thì hư thân, không theo cha thì hư tâm, hại mẹ thì thịt nát xương tan, hại cha thì tâm bằng cầm thú,... .

- Với trí tuệ của con người cũng đủ để theo được cái tự nhiên ấy mà không xâm phạm tới tự nhiên... dù có sinh sôi nảy nở nhiều đến đâu - bởi nó vẫn chỉ nằm trong cái tự nhiên ấy cả. Nhưng chỉ bởi sự nhàn rỗi, sự nóng vội, sự tham lam,

thiếu trí tuệ trong đạo lí... mà đốt cháy hết giai đoạn phát triển... và làm hại mẹ tự nhiên ấy, như ngày ngày chỉ chặt phá rừng lấy gỗ... như cướp đi hơi thở của chính mình, ngày ngày dùng hóa chất... như bỏ thuốc độc vào đồ ăn thức uống của mình, ngày ngày tiêu sài tài nguyên như rút ruột của chính mình... . Đó không thể dùng một từ ngữ nào có thể diễn tả được hết những điều tồi tệ ấy mà chỉ có thể thương cảm cùng. Nếu sự nhàn rỗi không sinh cái bất thiện, nếu sự nóng vội không sinh cái mong đạt mưu cầu sớm, nếu cái tham lam không có để ôm thật nhiều thứ... thì con người vẫn có thể sống vui vẻ ở những căn nhà nhỏ, cây cối xanh tươi, mát mẻ, trồng thật nhiều ngũ cốc sạch sẽ, ăn không hết thì đem cho, mà không cần đến những thứ kích thích độc hại, không sản xuất vũ khí để giết hại nhau,..., không thấy rác vút ngổn ngang ngoài môi trường... . Với trí tuệ của mình con người hoàn toàn có thể làm được, vậy tại sao có quá ít người ngộ được cái lí này? có quá ít người có thể làm mọi người làm theo cái lí này?. Mẹ tự nhiên cho vạn loài cuộc sống tốt nhất, càng đi ngược lại mà tưởng cái trí mình đúng thì cái ảo tưởng ấy sẽ rút ngắn dần

những cái tốt nhất ấy, giảm dần những cái tốt nhất ấy - đó cũng chính là lẽ đương nhiên.

- Tự nhiên, thiên nhiên... sinh con người nên sinh ra cái bản tính tự nhiên đã có sẵn như để lại gen di truyền tự nhiên ấy, sống ở môi trường tự nhiên thì mới phát triển được cái bản tính tự nhiên ấy mà biết yêu quý tự nhiên, thiên nhiên... như những anh chàng người rừng sống trong rừng từ nhỏ, "nhanh nhẹn, yêu quý cỏ cây như chính mình, đồng điệu và hòa hợp với muôn loài...". Sống với môi trường dựng lên với sự giả tạo, càng ngày càng giả tạo... thì càng bó hẹp cái cuộc sống của mình trong một cái cũi vô hình nhỏ hơn cho thân xác, cho tâm hồn,... .

Giả như: Ta có thể lấy những tinh hoa ở cái đạo nhân đức của Khổng Tử làm cách ứng xử với mọi người, xây dựng được những xã hội, những tập thể... biết sống có cung cách, biết chăm lo cho tâm hồn... . Có thể lấy những tinh hoa ở cái thiên đạo của Lão Tử để học hỏi... làm trí tuệ rỗng rang, hướng tâm hồn thênh thang như trời xanh, có cuộc sống đẹp đẽ như nó, nhẹ nhàng như nó... . Có thể lấy Phật Pháp để vô ngã, để thoát khỏi cái vòng luân quản của mọi ràng buộc, của luân hồi sinh tử,..., không còn sinh để vui, chết để khổ... .

Thuận theo tự nhiên

Tất cả những chân lí ấy, những giáo pháp ấy... như là cha của muôn loài, luôn tồn tại, luôn xuất hiện... để nhắc nhở muôn loài trở về với mẹ, với cái tự nhiên..., theo cái tự nhiên... - để muôn loài vừa có cha vừa có mẹ,... . Đó chính là sự từ bi lớn lao, là yêu thương thầm lặng,..., là hạnh phúc cõi trời,... .

- * Sự tu rèn là thuận theo đạo tự nhiên:
- Có nhiều cái ta phải ý thức được khi làm người, bởi con người đang nắm vận mạng của cả nhân loại, của cả tinh cầu, của thế giới không gian ba chiều,... - và việc ý thức ban đầu phải là cái đạo nhân đức, sau phải tới được cái đạo của trời đất... bởi phải thuận theo trời đất, thuận theo tự nhiên được thì mới có sự tồn tại tốt đẹp cùng với nó được, ..., "**sau nữa phải biết cái đích giải thoát giác ngộ**" - tức phải đắc đạo người, rồi tới đắc đạo trời... và sau cùng là đạo của vũ trụ, của hư không khắp pháp giới,... đó mới thực sự là viên mãn, là cứu cánh cuối cùng, mới thoát khỏi vòng tròn của sinh tử, của khổ đau,... .
 - Đối với sự cố gắng... cho xã hội thì làm hết mình mà trong tâm lại không quá mong cầu - bởi biết sức người là nhỏ bé, ta quá mong cầu khác nào ta nói mình chắc chắn làm được..., như vậy là ngốc nghếch rồi, là nóng vội rồi, là chưa thật sáng suốt, là chưa thông đạt, tường tận mọi chuyện rồi,... "**bởi phải tùy duyên**", "**phải thuận theo tự nhiên**",... .
 - "Đạo tự nhiên là gì, chắc chỉ có con người mới hiểu được, chớ mèo... sao hiểu được?, thân người

khó được cũng khó giữ được nếu không thuận theo đạo tự nhiên", "hiểu được đạo, thuận được đạo thì chắc chắn giữ được thân người - Cho nên: Kẻ ngộ đạo chân thật không dám làm việc xằng bậy, ý cũng không dám nghĩ bậy". "Kẻ không ngộ đạo thì ngay từ trong ý đã không thể có sự trong sạch, cho dù miệng lưỡi luôn nói lời đạo lý,...".

Nếu biết phản tỉnh thì sẽ tự thấy rằng mọi thứ đến đều là chỗ ta đang thiếu sót, cần rèn luyện ngay chỗ đó,... . Một người tu hành chân thật... họ luôn phản tỉnh từng giờ từng khắc, vì vậy tâm bồ đề của họ luôn đi dần về phía hoàn thiện, viên mãn... từng giờ từng khắc..., "**họ thuận theo tự nhiên, thuận theo đạo... cũng chính là để nước trí huệ, nước cam lồ... đến san lấp phẩm hạnh khiếm khuyết của chính mình**" - đó là quá trình hoàn thiện tâm bồ đề viên mãn, bạn hãy ngắm trong từng ý niệm, từng việc làm... cho đến cả cuộc đời của mình xem? Của người khác xem? Của cả xã hội, cả nhân loại xem?... có chỗ nào là không đúng như vậy không?, có chỗ nào là không minh bạch, không rõ ràng... như ánh sáng lúc ban mai...? - ngắm ra rồi thì đó chính là chỗ bạn cần rèn luyện, cần buông xả, cần phản tỉnh... để hoàn thiện tâm bồ đề của mình cho tới lúc viên mãn thành Phật,...

-

*

2: Tự nhiên nằm ở ngoài vạn pháp...:

Trong đại tự nhiên, đại vũ trụ... tạm chia ra làm 3... loại hiện tượng để chúng ta dễ hình dung là: Hiện tượng vật chất (gọi là tướng, là những vật thể, vật chất... mà ta có thể nhìn hay cảm nhận bằng giác quan...), hiện tượng tinh thần (là "thức" được sinh ra từ tâm tưởng..., hay gọi là tâm hồn, linh hồn, linh thể... trong muôn loài, vạn vật...), và hiện tượng tự nhiên (chính là ý niệm sanh khởi, tín hiệu của sự tác ý,...),... . 3... loại hiện tượng này chính là lục đạo luân hồi, cùng với cả bốn pháp giới tứ thánh nữa thành thập pháp giới..., hay thập pháp giới... cũng chẳng rời xa ba loại hiện tượng này,... . Tự nhiên nằm ngoài vạn pháp... tức là nằm ngoài cả 3... loại hiện tượng này,..., nó nằm ngoài thập pháp giới, ngoài tự nhiên, vũ trụ... thì nó nằm ở đâu nữa?,... .

* Nằm ngoài hiện tượng vật chất:

Nằm ngoài hiện tượng vật chất thì là hiện tượng tinh thần... . Giả như: người tu hành trước tiên là lìa vật dục... để sống nhiều hơn với nội tâm (tinh thần) của mình, xa lìa tiền tài danh vọng..., nếu có thể giác ngộ được điều này thì không bị vật chất chi phối nữa cho đến khi lìa hẳn khỏi nó,... – mọi chúng sinh, vạn vật... cũng như vậy, trước tiên phải thấu hiểu giả tướng để có được những ý niệm của sự giải thoát khỏi giả tướng, vật dục,... .

* Nằm ngoài hiện tượng tinh thần:

Nằm ngoài hiện tượng tinh thần thì là hiện tượng tự nhiên... . Giả như: khi người tu hành sống với nội tâm, quan sát nội tâm... thì thấy có những vọng tưởng, phân biệt, chấp trước... ở trong đầu, nhưng những thứ đó có trường tồn... hay không? hay cũng giống những giả tượng, vật dục... kia,?... . Chúng chỉ là phiền não, là tưởng thức... trong mỗi chúng sinh, vạn vật... mà thôi, nó cũng thay đổi sinh diệt vô thường, không cố định..., người tu hành... phải lià cả nó nữa thì tiến thêm bước thứ hai trên con đường giải thoát,..., là giải thoát khỏi phiền não,... .

* *Nằm ngoài hiện tượng tự nhiên:*

*Nằm ngoài hiện tượng tự nhiên tức là nằm ngoài vạn pháp rồi, ba loại hiện tượng vật chất, tinh thần và tự nhiên... thực ra có mối quan hệ rất mật thiết, ràng buộc, gắn bó, qua lại... với nhau, hiện tượng tinh thần thực chất chỉ là hiện tượng vật chất diễn ra ở mức độ vi tế (phiên não chỉ là dòng vật chất vi tế... – giống như trong vạn vật các hạt lượng tử... luôn có sự dịch chuyển và biến đổi...),... . Còn hiện tượng tự nhiên chỉ là sự liên hệ, giao tiếp, trao đổi... thông tin, mật mã, gen di truyền,... giữa các thực thể... với nhau... trong tự nhiên, vũ trụ,... – cho nên **chúng tuy ba mà như một, một mà như ba,... vậy,...** . Nếu có thể giác ngộ tới đây thì mới có được những tri kiến của sự giải thoát một cách thật sự, tiến tới bước thứ ba của sự giải thoát..., là giải thoát khỏi thập pháp giới,... .*

* Nằm ngoài vạn pháp:

Bên trong vạn pháp thì có sinh, có hữu, có tác, có hành... của chúng sinh, vạn vật,... thì bên ngoài vạn pháp chính là không sinh, không hữu, không tác, không hành... của các tự tánh, pháp tánh, bản thể, bản nguyên... . Cũng chính là **"bên ngoài tự nhiên chính là đạị tự nhiên, đạị tự nhiên chính là niết bàn..."**,... . Khi đạt tới sự giác ngộ này là đạt tới bước thứ tư..., bước cuối cùng của sự giải thoát,..., sẽ không còn khái niệm về sinh - diệt, hữu - không hữu, tác - không tác, và hành - không hành,... ở trong thập pháp giới, tức ở trong ba loại hiện tượng của vật chất, tinh thần, tự nhiên... kia nữa,... . Giống như khi Phật... thành Phật... rồi,... thì có 14... câu hỏi về tự nhiên nếu hỏi thì Phật... sẽ không trả lời,... (như về thế giới là thường tại? Hay thường không?)

hay vừa thường vừa không thường? Vừa không thường vừa không không thường? Hữu hạn? hay vô hạn? vừa hữu hạn vừa vô hạn? hay vừa vô hạn vừa không vô hạn?. Về sự chết như còn? Hay không còn? Vừa còn vừa không còn? Vừa không còn vừa không không còn?. Về linh hồn và thể xác thì là một? hay hai?...),... .

Người giải thoát là người nhìn mọi hiện tượng... ấy nhưng không còn kẹt vào nó,..., không chấp vào các nhận thức, khái niệm... về các hiện tượng... ấy nữa, bởi chúng đều có lí duyên sinh của chúng... . "Còn hỏi tức còn nghi, còn nghi tức còn niệm, còn niệm tức bất giác, bất giác tức không phải giác ngộ, không phải giải thoát, không ngộ không giải thoát thì không thể hiểu được thì có nói cũng không hiểu, cho nên Phật... không nói, không nói không phải là không biết mà là không thể nói,..., giống như Lão Tử có câu "đại đạo thì không lời"... vậy,... .

*

3: Sự phát sinh thể tướng của tự nhiên:

"Nguồn phát sinh dao động trong vũ trụ chính là tâm của chúng sinh,...". "Bản thể của vũ trụ chính là Tự Tánh trong mọi chúng sinh, muôn loài vạn vật trong vũ trụ đồng với muôn phiền não trong tâm chúng sinh". Không có vạn vật trong vũ trụ thì chúng sinh không có phiền não,... - tức "không vật thì không tâm", "tâm hỗn loạn, vạn vật sẽ hỗn loạn - tâm tĩnh lặng, vạn vật sẽ tĩnh lặng", chúng sinh chính là một vật trong vũ trụ nhưng cái vật này vốn là không (ngũ uẩn giai không) như các vật khác chẳng khác, thấy không ắt thấy được bản thể của vũ trụ, thấy được Tự Tánh trong chúng sinh.

Một vật trong vũ trụ thay đổi (thay đổi vị trí, quỹ đạo...) (giống với một con số trong dãy số dài vô tận thay đổi thì con số ấy đã thay đổi khác đi) thì cả cấu trúc vũ trụ thay đổi - và bản thân mỗi chúng sinh cũng giống như một số của cả con số lớn ấy, cũng tức là một phần của vũ trụ, nếu tâm thay đổi (trí tuệ, đạo đức... thay đổi) thì con số thay đổi "tức cấu trúc vũ trụ thay đổi khi tâm bạn thay đổi, dù đó chỉ là một tâm niệm nhỏ của một chúng sinh vô cùng nhỏ bé",... .

Sự thay đổi cấu trúc vũ trụ tạm chia làm hai hướng, một là theo hướng ổn định (vạn vật hòa thuận, không va chạm,... đồng với tâm chúng sinh không có hỗn loạn), và một là theo hướng mất ổn định (vạn vật không hòa thuận, dễ va chạm,... đồng với tâm chúng sinh có tham sân si mạn nghi... mà sát hại nhau, tự tư tự lợi...). Theo

hướng ổn định tức là thuận đạo (thuận đạo tự nhiên, thuận luân lí đạo đức Thánh Hiền...), theo hướng mất ổn định tức là nghịch đạo (nghịch đạo tự nhiên, nghịch luân lí đạo đức Thánh Hiền chỉ dạy...). "Nếu chúng sinh thuận đạo thì dù sống ở cõi nào thì cõi đó, xã hội chúng sinh đó cũng vĩnh hằng, trường tồn (không có ngũ trược...)... - nếu chúng sinh nghịch đạo thì dù sống ở cõi nào thì cõi đó, xã hội chúng sinh đó ắt có ngũ trược,...". Do vậy: Nếu chúng sinh ở một xã hội không tốt mà biết thuận đạo thì có thể "biến ngũ trược ấy thành ngũ tiến - không bị trược nữa...", mọi thứ sẽ tăng trưởng mãi cho tới cực độ (tức đưa xã hội Phàm phu thành xã hội hiền thánh, đưa xã hội thế tục thành xã hội cực lạc...), và bản thân một con người, một chúng sinh cũng hoàn toàn có cái năng lực đó, "có cái năng lực kiến tạo muôn loài vạn vật" - bởi "một chúng sinh chính là một xã hội, một tiểu vũ trụ, đã hội tụ đủ mọi tính chất của vũ trụ (như thân xác chính là vạn vật, không tâm (giác) chính là bản thể của vũ trụ, vạn tâm (bất giác) chính là... muôn loài vạn vật, khởi tâm (từ giác biến thành bất giác) chính là kiến tạo vũ trụ, kiến tạo muôn loài vạn vật, không gian, thời gian...)";... (giác và bất giác chính là toàn thể vũ trụ, và trong mỗi chúng sinh cũng đầy đủ giác và bất giác đó). "Bậc tu hành họ đi ngược lại cái xã hội ngũ trược mà vượt ra khỏi sự chi phối, lôi kéo... của nó - như vậy là họ đi trên con đường giải thoát, ắt được giải thoát - người Phàm phu, súc sinh... không biết giác nên bị vận hành

theo cái ngũ trược (quy luật sinh diệt của vạn vật)... ắt bị trầm luân" - nếu ta không thay đổi được cả một xã hội bên ngoài thì bản thân hãy tự tạo dựng một xã hội bên trong tâm hồn của mình, muôn loài vạn vật luôn cần sự thành tựu trong việc tu tập của bạn để được nương nhờ, tức chờ bạn thành một vị Phật,... .

Khi bạn phát một tâm niệm thiện thì toàn thể vạn vật trong vũ trụ chịu ảnh hưởng và biết được, bạn phát một tâm niệm ác thì toàn thể vũ trụ cũng chịu ảnh hưởng và cũng biết được - bạn phát tâm thiện thì giúp vạn vật chung sống hòa thuận, không va chạm vào nhau, không tạo ra sự hỗn loạn,... bạn phát tâm ác thì làm vạn vật chung sống không hòa thuận, chúng va chạm vào nhau, chúng gây ra sự hỗn loạn,... . Do vậy: Sự đóng góp cho vạn vật ở chỗ tu hành, sự phá hủy cấu trúc ổn định của vạn vật là sự không biết tu hành. Giả như: Ta ném một hòn đá xuống hồ nước tĩnh lặng thì toàn bộ hồ nước sẽ gợn sóng dù mặt hồ đó to tới đâu, giống như một tâm bất kì của một chúng sinh có thể ảnh hưởng toàn vũ trụ vậy, khởi niệm là đi khắp hư không rồi. Cho nên: "Người tu hành phải giữ gìn bản tánh, không nên tùy tiện khởi tâm động niệm làm chấn động các pháp giới, bởi sự tùy tiện đó có thể tạo nên vô lượng vô biên sự hỗn loạn, và phải chịu trách nhiệm trước vô lượng vô biên hỗn loạn ấy - bởi nhân quả là một định luật cân bằng và bảo toàn",... .

... .

CHƯƠNG 3: THẾ NÀO LÀ THUẬN THEO TỰ NHIÊN?

"Đại thuận theo tự nhiên là không tâm trong mọi sự...", thuận theo tự nhiên vô cùng thâm sâu, nhiều tầng thứ giác ngộ, thọ nhận,... - nó tương ứng với năng lực buông bỏ để đột phá cảnh giới cao hơn... trong mỗi chúng sinh, vạn vật... . Giả như: thuận theo tự nhiên của con người chúng ta tạm chia ra 3... loại: tiểu thuận tự nhiên, trung thuận tự nhiên, và đại thuận tự nhiên... .

- *Tiểu thuận tự nhiên là tùy thuận được lòng người,... có thể làm vui lòng người..., cũng tức là sự lìa vật dục, tư lợi... để nghĩ được cho người khác,... .*
- *Trung thuận tự nhiên là việc lập đức để có thể chỉ dạy con người... biết chân lí của vũ trụ vạn vật..., cũng tức là lìa phiền não, nhận thức, tư tưởng... đi để đạt đến những chân lí của sự giác ngộ, giải thoát..., từ đó mà dẫn dạy người đời,... .*
- *Đại thuận tự nhiên là việc đắc đạo, có được năng lực cứu khổ cho chúng sinh..., cũng tức là*

việc thành Phật, Bồ tát... mới có thể đi giáo hóa,...

-

Việc đắc đạo chính là sự buông bỏ đã làm đến tận cùng, sống được với bản tánh thanh tịnh - chính là không tâm trong mọi sự. Không còn phiền não, không còn lưu luyến, không còn sanh tâm,... - đó là trong cái đại thuận tự nhiên là cảnh giới cực lạc, niết bàn... tối cao vậy,....

1: Bao quát:

* Không can thiệp chính là thuận theo tự nhiên:

- Giả như: Dân gian có câu: **"ép dầu, ép mỡ,... sao nỡ ép duyên,..."**. Mọi mâu thuẫn, cãm hờn... trong cuộc sống đời thường... cũng chỉ từ việc ép buộc nhau, khống chế nhau, chi phối nhau, can thiệp vào nhau... mà ra – hãy hiểu đạo lí cơ bản này cho sâu sắc,... . Vì vậy: dù là người thân trong gia đình cho đến toàn thể xã hội, hay trong mọi sự việc, hiện tượng... trong chúng sinh, vạn vật... **"hãy biết thuận theo tự nhiên, cảm nhận sự biến chuyển, thay đổi của nó mà chấp nhận, dung thứ..."**, **"hãy tôn trọng mọi suy nghĩ, quyết định... của người khác, của vạn vật..."** – có như vậy người người... mới có thể cho nhau được khung trời riêng, hòa thuận mà an vui sống trên đời,... đó mới là cái trí của bậc Thánh Hiền, Quân Tử... .

Như cha mẹ... không chấp nhận con mình yêu anh chàng này, cô nàng kia... chỉ vì họ không hợp tuổi, không hợp gia cảnh, không ưa tính nết này, không ưa công việc nọ,..., vấn đề đạo đức, nhân phẩm... thì lại không xét mà lại chú trọng vật dục, tiền tài... . Người với người có duyên vợ chồng, cái duyên đó chẳng liên quan gì đến những lí do

đó cả, đơn giản chỉ là duyên nợ... nếu bậc cha mẹ cố tình ngăn cản bởi ý kiến cá nhân... chắc chắn sẽ sinh ra nhiều chuyện..., chẳng bằng hãy thuận theo tự nhiên, dù kết quả sau này không được như ý muốn thì con mình nó cũng vì đó mà trưởng thành hơn..., cũng bởi là con người như nhau thì đều đáng được tôn trọng cả,... **không nên vì bất kì một lí do vô lí, chủ quan... nào mà ảnh hưởng đến người khác, dù là mối quan hệ gì,...** .

- Hay trong các mối quan hệ bạn bè, xã hội... cũng như vậy, mọi thứ chỉ nên **góp ý trong sự thân thiện, rộng lượng...** chứ đừng can thiệp, bắt ép... nhau điều gì,... – đó mới là tâm thái của người trưởng thành, người giác ngộ,... .
-

Nếu có thể không can thiệp vào bất kì chuyện gì... thì chính là tự mình giải thoát khỏi những đống rắc rối, phiền phức, dính mắc... vào người, vào vật..., nó sẽ mang đến sự hạnh phúc, tự tại, an vui... – đó chính là thuận theo tự nhiên,... .

* *Sống hòa thuận với thiên nhiên chính là thuận theo tự nhiên:*

- *Trong thiên nhiên... thì không nên can thiệp vào sự sống của động vật, không được sát hại nó mà gây oán thù trong trời đất..., không được chặt cây phá rừng, khai thác khoáng sản..., đó là những tinh hoa của đất trời... tạo ra, hủy hoại nó thì giống như người mất tinh khí..., như cây mất nhựa sống..., đó là hành vi làm ô nhiễm môi trường, phá hủy sự sống..., đi ngược lại với thiên ý..., ắt sẽ phải chịu quả báo, trời đất không còn hiền hòa, ổn định, khỏe mạnh... .*
- *Thiên nhiên là một phần của tự nhiên, nếu đã là tự nhiên thì không nên có những hành vi*

không tự nhiên với nó,..., nếu cứ làm ắt tạo ra mâu thuẫn, hỗn loạn, biến động, chiến loạn... với nhau trong muôn loài, vạn vật... .

- Sống hòa thuận với thiên nhiên nghĩa là mệnh ai nấy sống, phúc ai nấy hưởng..., không giúp đỡ được nhau thì thôi chứ đừng hãm hại lẫn nhau, dù là những cây cối nhỏ nhất, dù là chúng sinh nhỏ nhất..., đó là sự bình đẳng mà trời đất, thần phật... muốn chúng ta hiểu được,..., **tất cả đều có sinh mạng, đều có tánh linh..., không phải chuyện đùa mà muốn làm gì là tùy tiện làm ngay..., thậm chí thốt ra dù một lời nói không tốt đẹp với cái cây... thôi cũng không nên làm,... hướng hồ là với con vật, với con người..., làm được vậy thì đó mới là người hiền đức, là tinh hoa trong đất trời, trong thiên nhiên... .**

-

Nếu có thể sống hòa thuận với thiên nhiên thì trời đất trường cửu, muôn chúng thái bình,..., nơi đâu cũng là sự bình yên, tràn đầy sức sống, tràn đầy an lạc..., cõi cực lạc, thiên đàng... cũng chỉ là cõi có được những điều này mà thôi,... .

- * Không tranh chính là thuận theo tự nhiên:
- Khi hàm dưỡng thành bậc Thánh Hiền, thành Phật, Bồ Tát... thì dù không nói lời nào chỉ giữ gìn sự im lặng cũng trở thành người biện tài đệ nhất, bởi họ hiểu sâu nghĩa lí của việc "không tranh",... không tranh mới có thể giữ hòa khí cho hết thủy, có tranh thì có mâu thuẫn, có mâu thuẫn thì không thể nào gọi là thắng lí được, không thể nào gọi là thắng đạo được... . "Tâm bậc Thánh Hiền... vắng lặng tựa hư không, ai có thể thắng được hư không?, ai có thể chiếm được hư không?..."
 - Người xưa nói: "Không tranh mới là cảnh giới cao nhất của nhân sinh, người thiện thì không tranh, người tranh thì không thiện". Đó là nói đến thiên hạ sẽ được thái bình nếu ai cũng biết không

tranh vậy. "Tranh là tranh lí, luận là luận tình,... nhưng tổn hại lại là chính mình,...". Người xưa cũng nói: "Tranh luận với người nhà, tranh thắng rồi, tình thân không còn nữa... . Tranh luận với người yêu, tranh thắng rồi, tình cảm sẽ nhạt đi... . Tranh luận với bạn bè, tranh thắng rồi, tình nghĩa không còn..."... .

- "Không tranh thì được an ổn,..., không ác thì được hòa đồng,..., không cầu thì được sáng suốt,..." - thì cũng chính là: "Không chấp trước thì thanh tịnh, không phân biệt thì bình đẳng, không khởi tâm động niệm thì chánh giác" vậy,... .
- Đức Phật nói: "Ta hiểu rõ cái tinh túy của việc không tranh, có thể nói là thiên hạ đệ nhất",...
-

Muôn loài, vạn vật... trong tự nhiên đều có thể hiểu và làm được "đạo lí không tranh" thì chẳng có cõi nước nào là không thái bình, an vui, trường tồn... cả. Thuận theo tự nhiên cũng chỉ để có được những cái đích của sự thái bình, an vui, trường tồn... ấy mà thôi,...

* Không chấp trước, không phân biệt... chính là thuận theo tự nhiên:

- Phải khẳng định một sự thật là hết thảy chúng sinh ở lục đạo đều đầy rẫy tâm chấp trước, tâm phân biệt,..., vì sao khẳng định được? vì nếu không chấp trước, không phân biệt... thì chúng ta không còn đầu thai ở đây nữa... . Ngoài lục đạo luân hồi là pháp giới tứ thánh, một người có thể bỏ tâm chấp trước thì dần chứng thánh quả thanh văn là Tu Đà Hoàn, Tư Đà Hàm, A Na Hàm, và A La Hán..., tới A La Hán Thì gần như tuyệt đối không còn tâm chấp trước nữa, lìa khỏi

lục đạo luân hồi, tuy nhiên vẫn còn một tâm chấp vi tế là tâm "**an trụ vào sự thanh tịnh đó**". Tu tới đây Phật... mới dạy tiếp hàng A La Hán là phải "**phát tâm bồ đề quảng đại**" để giáo hóa chúng sinh, bỏ cái tâm chấp trước vi tế đó đi để bước theo con đường Bồ Tát Hạnh, khi công đức viên mãn thì mới thành Phật thật sự,.... .

- Bồ Tát chính là nói đến sự bình đẳng không có tâm phân biệt nữa, bỏ dần tâm phân biệt thì vào 52... cảnh giới của Bồ Tát, từ thập tín, thập địa... cho tới đẳng giác, diệu giác,... . Không phân biệt cái gì? là không phân biệt phải trái, đúng sai, trên dưới, xa gần, sang hèn, phàm thánh, sinh tử... cùng tất cả mọi thứ khác trong thế giới nhị biên này,... để có thể phát triển được tâm bồ đề lớn mạnh, nếu phân biệt thì tâm bồ đề không thể lớn mạnh được,..., như phân biệt sang hèn, chủng tộc, màu da, học vấn, địa vị,... thì làm sao yêu thương được tất cả?..., không yêu thương được tất cả người thì cái đạo nhân đức cũng chẳng thể đắc được, nói gì đến cái thiên đạo?, Phật đạo?,... .
-

"Muôn loài, vạn vật... đi về đường thánh quả thì chính là thuận theo tự nhiên,...", nếu đi ngược hướng thánh quả thì là địa ngục sâu thẳm, ngục chính là "tự giam nhốt mình vào tâm chấp trước, tâm phân biệt...", "tâm càng chấp trước, càng phân biệt... thì càng can cường, cứng đầu, cố thủ... thì ngục ấy càng sâu, càng lớn, càng lâu dài, càng khổ đau...".

- * *Buông xả chính là thuận theo tự nhiên:*
- *Buông xả cái gì? là buông xả phiền não (tâm chấp trước, tâm phân biệt, và tâm vọng tưởng... hay gọi là kiến tư phiền não, trần sa phiền não, và vô minh phiền não...). Trong bất kì một tôn giáo nào, một hình thức tu dưỡng nội tâm nào... thì việc cuối cùng người ta dạy cũng chỉ là việc buông*

xả mà thôi, "việc học đến tận cùng chính để buông xả đến tận cùng,..., học đến tận cùng thì khai ngộ, buông xả đến tận cùng thì giải thoát",...

- Tuy buông xả nhưng vẫn phải rèn luyện nhân cách..., rèn nhân cách là nói đến việc trì giới, thuận theo đạo lý, khuôn phép... mà hình thành sự chuẩn mực trong hành xử..., nhưng phải thay đổi tâm thái cứng nhắc, gò bó... hiện tại để buông xả phiền não, tập khí,... để hướng đến những cảnh giới nội tâm thanh tịnh cao hơn,... – đó mới chân thật là buông xả... của nhà Phật... chứ không nó biến thành buông lung, vô giác, bất cần, thiếu trách nhiệm, không phát triển được trí tuệ và lòng từ bi,... .

-

Buông xả... thì mới có thể uyển chuyển, mới phù hợp với bản chất uyển chuyển của tự nhiên..., nếu chấp chặt, bám víu... vào bất kì thứ vô thường nào đó... dù là vật dục hay tạp niệm... thì không được gọi là uyển chuyển, là tự do, là tự tại... được, cho nên buông xả chính là thuận theo tự nhiên,...

* Tâm thanh tịnh, tỉnh giác... chính là thuận theo tự nhiên:

- Giác ngộ đến tận cùng... chính là sự hiển hiện thanh tịnh, tỉnh giác... của chân tâm, tự tánh... trong mỗi chúng sinh, là bản thể của vũ trụ vạn vật,..., sống với nó, hiển hiện nó để đối nhân, xử thế, tiếp vật... thì mới xứng đáng được thân người sống giữa trời đất... mệnh mông,..., cảnh giới ấy đồng với chư Phật, chư Tổ..., lìa xa những cảnh giới phàm phu chất chứa phiền não, nghiệp trướng,..., nằm xuống nghỉ ngơi với đồng giác đó sẽ không được bình an, thanh thản, tĩnh lặng... .

Thuận theo tự nhiên

- Tâm thanh tịnh, tỉnh giác... chính là để triệt đi cái phiền não cuối cùng là vọng tưởng, vọng thức... tức vô minh phiền não... để trở về với cõi niết bàn, cõi thường tịch quang,... . "Nhân của lục đạo luân hồi, của thập pháp giới... chính là vọng tưởng..., "nhân của cõi niết bàn, cõi thường tịch quang... chính là tâm thanh tịnh,...".
-

Tâm thanh tịnh, tỉnh giác... giống như nước trong thiên nhiên, nước có thể lắt léo chảy qua mọi trướng ngại vật để ra biển lớn thì tâm thanh tịnh, tỉnh giác... có thể giúp chúng ta vượt qua hết thảy nghiệp trướng để tiến tới sự tự tại, tự do, giải thoát... – đó chính là thuận theo tự nhiên rồi vậy,... .

- * *Biết lượng sức mình chính là thuận theo tự nhiên:*
- *Lượng sức chính là biết được sức lực, phước lực, trí lực, đạo lực, nghiệp lực, nguyên lực... của mình đến đâu? nó như thế nào?... lượng nó mà dùng, không phung phí, không tham cầu, không quá giới hạn... của chính mình, gia đình mình, đoàn thể mình, dân tộc mình, quốc gia mình, cho đến cả nhân loại mình... – đó là biết thuận theo tự nhiên rồi vậy,...*
 - *Chúng ta thường là không biết tự lượng sức mình, sức khỏe, khả năng... có thể làm một nhưng đòi hỏi tới mười... lần, tự đẩy mình vào một cuộc sống hối hả, chật vật... với cơm gạo gạo tiền, với vật chất tham vọng,... . Giả như: chỉ cần nhà nhỏ để ở nhưng cứ phải xây thật to, thiếu tiền thì đi vay làm cho bằng được..., chỉ cần xe ít tiền để đi nhưng cứ phải mua chiếc thật sịn sò, thật vip... để hơn người khác... mới chịu, chỉ cần chiếc áo vừa vặn để mặc nhưng cứ phải ở một hãng thời trang thật sang trọng... mới thỏa mãn, chỉ cần ăn uống đơn giản để no bụng nhưng cứ phải vào những nhà hàng sang chảnh,... – chẳng biết là thiên hạ có khen ngợi, ngưỡng mộ, nể trọng... gì hay không **nhưng cái thân xác của bạn***

có thể đã phải vất vả rất nhiều kiếp... để có thể hưởng thụ những thứ đó lắm rồi,... .

Một người tu hành sẽ không lấy những giá trị vật chất... đó để mong người đời trông thấy, ngưỡng mộ..., họ chỉ cần một sự bình an, bình an cả ở nơi thân lẫn ở nơi tâm, sống biết đủ, giản dị... không đem thời gian, sức khỏe... ra để cung phụng cho những thứ vô thường, giả tạm..., rồi quá sức đổ bệnh ra những thứ đó có giúp mình được chăng?, **"người có thể làm ra tiền của..., nhưng tiền của... không thể làm ra người,..."**, sinh mạng là quý giá tại sao phải hành hạ nó?, phải trả cho nó một cái giá quá đắt?, là bạn tự làm khổ mình hay người khác làm khổ mình?... . Phật có bình an?..., Phật có cần nhà to, xe đẹp, ăn uống xa hoa?..., người đời họ kính trọng Phật hay họ kính trọng bạn? vậy vấn đề là nằm ở đâu?..., bạn có cần hiểu đến những ý nghĩa của nhân sinh này không?,... .

- Con người... chứ không phải cái máy mà có thể hoạt động suốt ngày, suốt đêm,... cũng chẳng phải thần thánh... có ba đầu sáu tay... để đảm nhiệm tất cả mọi thứ,... . Ngay cả cái máy, hay thần thánh... gì đi nữa thì họ cũng chỉ có giới hạn của họ thôi, quá sức họ cũng chịu thua..., huống hồ là con người,... - do vậy **"dù bạn ở vị trí nào trong xã hội... thì cũng phải tự lượng sức mình**

mà sống",... . Sở dĩ người chết trước tuổi thọ của mình cũng bởi vì tham cầu quá cái phước đức, năng lượng... của mình mà suy giảm, nếu có thể xả bỏ thì mọi thứ ắt sẽ trở nên sáng lạng hơn,... .

*Cuộc đời của một con người... sinh ra rồi chết đi giống như nấc thang đầu và nấc thang cuối vậy... - mỗi nấc thang ở giữa chính là những con đường, những thăng trầm... trong cuộc đời của mỗi người,..., ai có thể biết trước được là nó có bao nhiêu nấc?... . Sự sống vô thường, cái chết đến bất ngờ..., chắc gì ta còn đủ thời gian để nấu thêm một nồi nước nóng cho con tắm...?, tính toán chi nhiều đến thế? - hãy biết tự lượng sức của mình, có tính toán thì chỉ nên xét trong thời gian ngắn nữa thôi, tới đó rồi tính tiếp (nếu tính toán đó chẳng là thứ tốt đẹp dành cho chúng sinh vạn vật ở lâu xa mà là dành cho bản thân). **Bạc Quân Tử, Thánh Hiền...** có ai nói năm sau, năm sau nữa... tôi làm cái này, tôi làm cái kia... không?, không có nói, họ tuyệt đối không suy nghĩ đến, không nói đến..., người Phàm phu mới nói như vậy,..., vậy cái mà **bạc Quân Tử, Thánh Hiền...** nói là gì? đó là "**tùy duyên**", "**là tùy duyên đến từng sắc na trôi qua**", là sống với Chân Tâm luôn tỉnh tại, chẳng có vọng tưởng đến quá khứ hay tương lai... làm chi cả. Nói như vậy không phải là họ không có kế hoạch gì cho cuộc sống, mà là "**có***

như không có, chẳng đáng bàn đến, chẳng đáng bận tâm mà đề nặng tâm trí..., tùy duyên mà khởi sự...".

- "Người tính không bằng trời tính..., kẻ trí... thì chỉ nên biết cố gắng hết mình, việc nhỏ việc lớn... có thành hay không... thì phải biết phó thác cho ý trời...". Mạng người... ngắn ngủi..., sức người... có hạn..., cho dù có là anh tài kiệt xuất đến đâu... thì cũng không phải việc nào cũng có thể hoàn thành..., Phật... là đại anh tài kiệt xuất... giáng thế... nhưng cũng đâu thể biến nhân gian này thành cõi cực lạc được... (Phật... cũng có bốn... việc không làm được, một là nhân quả không thể thay thế được, hai là trí tuệ không thể cho được, ba là diệu pháp không thể diễn tả được, bốn là vô duyên thì không thể độ được...) huống hồ là kẻ phàm phu tục tử có được chút bản lĩnh nhỏ nhoi... nhưng lại thích ngồi vọng tưởng xa vời?..., hết thấy những kẻ tự cho là việc nào ta đây cũng hoàn thành được hết... thì đều là những kẻ ngạo mạn, không biết lượng sức mình, không hiểu đạo trời... .

Kẻ phàm phu... thì coi trọng công danh lợi lộc, sự nghiệp lẫy lừng..., không đạt thì cảm thấy khó chịu, tự ti, xấu hổ với đời... . Nhưng đối với bậc

thánh trí... thì những thứ đó xem như dơ như dạ... chẳng có một chút giá trị nào cả..., như Phật hoàng Trần Nhân Tông nói **"ta coi ngai vàng như chiếc giày rách..."**, Phật... cũng bỏ hoàng cung mà tha phương cầu đạo, ngày xin ăn một bữa, tối ngủ gốc cây... . Nếu những thứ hư huyễn của cuộc đời kia là chân lí, là đem lại được cho con người... một đời sống tốt nhất... thì những bậc trí thánh... ấy đã đi theo nó rồi, cũng mong cầu nó rồi..., nhưng không, đó chỉ là suy nghĩ của kẻ phàm... còn ham muốn vật dục,..., ham muốn đến nỗi chỉ còn một hơi thở cuối cũng vẫn nghĩ về những thứ tầm thường đó, than đời trách phận... đến chết rồi mà sao vẫn không có được?,... .

Người... có được sự giác ngộ... thì hẳn sẽ biết buông xả những thứ hư ảo kia, đến cái thân cũng buông xả, và đến phiền não cũng buông xả... buông xả đến tột cùng thì còn lại một bản tâm thanh tịnh..., cái đó chính là nguồn sống của bậc trí thánh, sống với nó thì phát sanh trí huệ... sẽ biết **"tùy duyên, tùy sức..."** mà chỉ đường dẫn lối cho chúng sinh... hướng về những chân lí của đời và của đạo..., giúp đại chúng cũng biết tùy duyên, biết thuận theo ý trời..., dần bớt đi ngạo mạn, tham cầu..., bớt đến cuối cùng... thì được an vui, tự tại, biết đủ, tùy duyên, khiêm hạ... và tự lượng được sức mình,.... .

... .

Đối với gia đình, đoàn thể, dân tộc, quốc gia... cho tới toàn thể nhân loại... nếu ai ai cũng biết lượng sức mình thì bách tính xã hội... luôn luôn được ấm no, hạnh phúc..., sẽ không tham cầu, viển vông xa vời... mà đi quá giới hạn cho phép, quá khả năng của chính mình... trong mọi lĩnh vực..., cố quá thì quá cố thôi... không còn phù hợp với lẽ tự nhiên nữa,... cũng chính là chưa giác ngộ,... .

*

2: Tùy Thuận:

* *Thuận theo tự nhiên bằng đức tin:*

Khi con người ta cảm thấy nhỏ bé, yếu đuối... trước vũ trụ bao la... người ta thường tìm một thứ gì đó thật to lớn có thể đặt niềm tin vào nó,..., đó chính là lí do mà các tôn giáo ra đời,... . Tôn giáo này cho rằng có ông trời..., tôn giáo kia cho rằng có thượng đế..., tôn giáo nọ cho rằng có thần linh..., họ tạo ra mọi thứ, kể cả vũ trụ bao la này... . Con người... làm vậy để làm gì vậy?, đơn giản chỉ là để an ủi mình, tự tạo cho mình một chỗ dựa tâm hồn mà thôi,... .

Những tôn giáo đó đều là những người có đại trí tuệ, người đã giác ngộ được bản chất vũ trụ nhân sinh... mà tùy theo căn cơ chúng sinh... để diễn bày giáo pháp cho phù hợp,..., giúp con người... có được một đời sống tâm linh tốt đẹp hơn,... .

*Mỗi tôn giáo đều có những giáo lí, đạo lí... riêng, người có thể tin thì đương nhiên có thể theo, gọi là **thuận theo bằng niềm tin, đức tin của mình**,... . Chính từ những đức tin đó mà họ cảm nhận được sự bình an và hạnh phúc,... . Đôi khi nó cũng là niềm tự hào... của họ trong cuộc sống,..., Chúa tôi dạy thế, Phật tôi dạy thế,..., nhỏ bé hơn tôn giáo thì là Thánh Hiền... xưa dạy thế,..., Cha mẹ ông bà... tôi dạy thế... – đó chính là việc đặt niềm tin vào những thứ tốt đẹp hơn để sống một cách chuẩn mực hơn,... . **"Đạo lí, chân lí... cũng chính là tình***

hoa của tự nhiên, thuận theo đạo lí, chân lí... đúng đắn cũng có nghĩa là thuận theo tự nhiên rồi vậy,...”

... .

* *Thuận theo tự nhiên bằng sự trải nghiệm:*

Khi bạn trải qua một quá trình, một sự việc... nào đó thì bạn có những kinh nghiệm về nó, những thứ đúng sai, phải trái, thiện ác... xung quanh việc đó đều rõ ràng, thấu tỏ... – đó gọi là sự trải nghiệm,..., nó có thể ở đời này hoặc ở nhiều đời quá khứ đến nay..., mọi sự trải nghiệm không hề bị mất đi, nó vẫn luôn tồn tại ở trong tàng thức dưới dạng đúc kết, tóm lược..., và chỉ chờ duyên là nó lại được hiển hiện, tái lộ... .

Giả như: đứa bé mới 5 tuổi mà đã biết đánh đàn piano như người chuyên nghiệp tập luyện trong 30 năm mới đánh được, nhưng nào ngờ đời trước đứa bé đã gắn bó với cây đàn 50 năm rồi,... . Và mọi sự trải nghiệm khác cũng như vậy, trong muôn loài vạn vật... đều như vậy, chỉ là cách thức tái hiện, phản ứng và hành xử... là khác nhau do có kho tàng thức, kho kinh nghiệm... khác nhau mà thôi,... . Như Phật... sinh ra đã thành Phật..., mọi hành vi, ứng xử... đều chuẩn mực, liệu có phải chỉ trong kiếp sống đó Phật... mới hình thành không? rõ ràng là không phải, mà là từ vô lượng kiếp tu rèn... mới thành Phật... được,... . Cho đến cả một đất nước, một xã hội, một nền văn minh, một chu kì sinh diệt của nhân loại... cũng hình thành bởi sự tiếp nối, truyền thừa... những tinh hoa, tri thức, kinh nghiệm... quý báu ở từng thế hệ đi trước để lại, từ đó mà bách tính... sống và tin thuận theo như một lẽ tự nhiên,... .

Người khác nói đạo lí... tuy hiểu nhưng khó nghe khó làm..., dù là đạo lí... của Phật..., thế nhưng chính bản thân trải qua, đúc kết... thì lại nghe, lại làm... một cách vô điều kiện... – **đó chính là sự trải nghiệm của chính mình thì mới có thể thuận theo**, gọi là thuận theo tự nhiên bằng sự trải nghiệm nếu như sự trải nghiệm ấy vô tình là chân lí của tự nhiên,... .

Người phàm phu... tri kiến hạn hẹp, dễ gì mà có sự nhìn nhận đúng đắn..., Phật dạy: chỉ có hàng A La Hán... trở lên mới có thể có được cái nhìn đúng đắn, nếu vậy

Thuận theo tự nhiên

thì bạn tin sự trải nghiệm của mình là đúng đắn, là khế hợp với chân lí của tự nhiên, của vũ trụ nhân sinh... rồi sao?,... . Cho nên thuận theo tự nhiên hay là thuận theo tri kiến cá nhân thì còn phải xem xét lại, xem xét lại điều gì? đó là bạn đã giác ngộ chưa?, đã minh tâm kiến tánh chưa? Đã giải thoát chưa? Đã chứng quả gì chưa?,... – đó là điều vô cùng quan trọng,...

... .

* Thuận theo tự nhiên bằng sự kính nể:

Đôi khi không cần phải có trải nghiệm, phải có trí tuệ chân chánh gì hết... mới có thể thuận theo tự nhiên, mà chỉ cần có một tấm lòng khiêm hạ, biết tôn kính thánh hiền..., từ đó biết nghe lời răn dạy của họ thì liền đã là người biết thuận theo tự nhiên rồi, vì sao vậy? Vì thánh hiền thì đương nhiên nói được lời lẽ khế hợp với tự nhiên, với bản chất của vũ trụ nhân sinh,...., cứ y giáo mà

phụng hành thì đương nhiên có kết quả,..., đạt đến sự giác ngộ và giải thoát... giống như họ vậy,... .

Tuy nhiên chỉ bằng sự kính nể không thôi thì chưa đủ, bởi lẽ phải biết người được kính nể là ai? Là Phật, Bồ Tát...? hay chỉ là người bình thường?, nếu là người bình thường chỉ có chút ân huệ, nhân duyên... với nhau mà kính nể nhau thì lời nói hành vi... chưa chắc là thuận theo tự nhiên, **mà chỉ là thuận theo lòng người... mà thôi,...**, hai cái đó khác nhau hoàn toàn, cho nên chúng ta phải minh bạch được,..., minh bạch được thì mới có được hướng đi sáng suốt, rõ ràng, bản lĩnh... trong cuộc đời, ít bị nhân duyên trần tục chi phối... .

* Thuận theo tự nhiên bằng trí tuệ:

Trí tuệ từ đâu mà có? Đó là từ trải nghiệm mà nhìn nhận, đúc kết ra..., từ việc tự giác học hỏi, quan sát mà thấu hiểu ra..., từ sự giữ giới tu định mà phát sinh ra,... . Dù bằng cách nào thì nó cũng xây dựng được một niềm tin nhất định nơi chính bản thân mình,..., trí tuệ đó là những sợi dây, những tín hiệu... để kết nối tâm hồn với thiên nhiên..., nếu có thể làm theo thì cũng được xem là một người tốt, biết kính nể trời đất quý thần..., tuy có thể chưa hoàn toàn khế hợp với tự nhiên nhưng chừng nào còn tâm khiêm hạ thì dần dần cũng sẽ hoàn thiện, khế hợp... . Giả như: một người nhờ giữ giới, tu định... chứng quả Tu Đà Hoàn... thì đã có được một niềm tin kiên cố vào đạo pháp..., trí tuệ chưa viên mãn nhưng thấy sai thì sửa sai, sửa cho tới khi chứng tới A La Hán, Bồ Tát, Phật... thì hoàn thiện, khế hợp... với tự nhiên,..., mọi lời nói, hành vi... đều sẽ là chánh tri chánh kiến cả,... .

Phật nói: **ai tin ta mà không hiểu ta là phỉ báng ta...**, dù có được niềm tin chân chánh nhưng sau cùng vẫn là tự bản thân phải phát sinh trí huệ,..., tự mình cảm đốc mà đi thì mới vững chắc, đường đi mới được xa hơn... .

... .

* Thuận theo tự nhiên bằng lòng từ bi:

Từ bi luôn phát sinh được một trí tuệ chân chánh nhất vì vậy nó chính là thuận theo tự nhiên một cách đúng đắn nhất, cao siêu nhất... Mọi đạo lí nhân sinh, hay đạo lí xuất phàm... đều dựa trên sự từ bi mà khởi phát, nếu rời xa sự từ bi thì chắc chắn đó không phải là chánh tri chánh kiến... mà là tự tư tự lợi, tham sân si mạn, phiền não điên đảo,...

Vì có sự từ bi, yêu thương... mà không xâm phạm, không tranh đấu..., cũng chẳng vọng tưởng, phân biệt, chấp trước... với muôn loài, vạn vật... – đó chính là thuận theo tự nhiên một cách đẹp đẽ, vẹn toàn... nhất rồi vậy,...

...

*:

CHƯƠNG 4: SỰ SẮP ĐẶT CỦA TỰ NHIÊN

Tự nhiên sắp đặt cũng chính là tự bản thân mỗi chúng sinh, vạn vật... sắp đặt cho mình, sắp đặt thân xác, số mạng, nghiệp duyên, phúc họa, cõi giới... và tất cả mọi thứ... . Vì sao ta lại có mặt ở đây? Với thân hình này? Nhận thức này? Trách nhiệm này?... – nó không phải là sự ngẫu nhiên của tạo hóa... mà nó đều có sự sắp đặt vô cùng tinh vi... của tự nhiên, và của ý niệm nơi tự thể,...

*Tự nhiên và con người... vốn là một không phải hai..., mọi thứ hữu hình, vạn tượng... đều là bản sao của tự nhiên, đều mang mọi đặc tính vốn có của tự nhiên,..., cho nên người giác ngộ sẽ không đổ lỗi cho hoàn cảnh khách quan mà đều tự hiểu là hoàn toàn do mình cả thôi, **tâm phàm thì cảnh phàm, tâm phật thì cảnh phật...***

Tuy hoàn toàn do chính mình nhưng trong tự nhiên vẫn có sự tương trợ, bù trừ... lẫn nhau, và điều kiện của nó là bản thân phải đúng đắn, tốt đẹp, có ích, và hướng thượng..., khi đó người khác sẽ giúp, thần phật sẽ giúp... . Còn nếu ngạo mạn, cố thủ, ích kỉ, ác độc... thì họ có muốn giúp cũng không giúp được,...

... .

1: sắp đặt thân xác:

Cho dù là cục đá, cây cỏ... tuy vô thức... nhưng cũng có vị trí, vai trò... của nó trong tự nhiên... hướng hồ là một sinh linh có nhận thức... . Vậy tự nhiên sắp đặt thân xác của muôn loài vạn vật... như thế nào?

Giả như thân súc sinh, ngựa quý, địa ngục... thì có được ở chung với con người không?, thân người có được ở cõi trời, cõi cực lạc... với Phật, Bồ Tát... không?... . Người xưa có câu: "**mây tầng nào thì gặp mây tầng đó**"... nếu đã cùng một loại thân tướng thì ắt sẽ cùng chung nghiệp với nhau..., làm sao mà ảo tưởng sự cao sang, siêu thoát... hơn được... khi bản thân chưa có sự tu hành,... . Khổng Tử cũng nói: "**nhân đức tìm ra bạn...**", cũng có nghĩa là không những con người mà muôn loài, vạn vật... đều phụ thuộc vào "**cái đức**" ở bên trong, **đức ở đâu thì tướng ở đó**, ở đó là ở vào quang cảnh đó, quyến thuộc đó, bè bạn đó, đồng nghiệp đó, đất nước đó, xã

hội đó... cùng tất cả mọi thứ liên quan khác,..., "mây khác tầng cũng chính là cái đức khác nhau vậy,...".

Muốn thọ thân xác, tướng mạo... đẹp hơn thì phải tu hành, giống như Phật... có vô lượng tướng hảo đẹp để là bởi Phật... có vô lượng đức hạnh tương xứng,..., người nói lời hay thì có tướng miệng đẹp, người biết lắng nghe thì có tướng tai đẹp, người biết quan sát nhìn nhận chân lí thì có tướng mắt đẹp..., ngược lại thì rất xấu, rất dữ..., con gấu trúc chỉ ăn lá trúc thì rất dễ thương, con rắn ăn các loài nhỏ bé, chất chứa nọc độc trong răng thì rất dữ..., mọi thân, tướng... của muôn loài, vạn vật... đều từ những nguyên nhân bé nhỏ đó mà ra,... . Giả như: Chúng sinh khởi niệm tham thì đọa thân ngọc quý, khởi niệm sân thì đọa thân địa ngục, khởi niệm si thì đọa thân súc sinh..., khởi niệm lành thì thân người, trời..., vô tình, vô kí... thì trở thành đất, đá, cỏ, cây... – muôn sự... đều có nhân quả của nó, vạn pháp giai không nhưng nhân quả thì bất không,... .

...

2: sắp đặt số mạng:

Khi có thân xác, tướng trạng... rồi thì đương nhiên có số mạng, số mạng chính là chủng nghiệp ở bên trong cái thân xác, tướng trạng... đó quyết định,... . Như con người... thì người làm quan cả đời, người làm kinh doanh cả đời, người làm thợ mộc cả đời, người thì làm chính trị cả đời..., người thì làm đủ nghề, người thì lông bông bất định,..., người thì cắt tóc đi tu,..., cho đến núi rừng cỏ cây... an phận một chỗ,... – đó chính là số mạng... của muôn loài, vạn vật..., suy rộng ra thì là cả vũ trụ, cả tự nhiên... mệnh mông,... đều có số mạng riêng của nó cả, hạt bụi rất nhỏ lang thang trong không gian vô tận cũng chẳng phải thứ ngẫu nhiên,... .

Trong đại vũ trụ, đại tự nhiên... tuy mỗi thứ đều có số mạng riêng... nhưng cũng chia ra rất nhiều nhóm số mạng giống nhau để sắp xếp thành một nhóm, một dân tộc, một đất nước, một xã hội..., hay một hệ sinh thái, một khu rừng... nhất định,..., và chúng đều có "**số mạng chung**"... . Giả như: khi bệnh dịch thì chúng sinh lây lan cho nhau mà chết hàng loạt, có loại bệnh dịch nào chỉ làm chết có một chúng sinh đâu..., khi cháy rừng thì cả khu rừng cháy rụi chứ đâu có cháy chỉ một cây thôi đâu,... . Đức Phật nói: "**cả tam giới (trời, người, địa ngục...) mà chúng ta đang ở nó giống như một cái lò lửa vậy,...**", nhìn thiên nhiên tươi đẹp là thế... nhưng bên trong nó có rất nhiều tội nghiệp có thể dẫn đến sự chết chóc hoàn toàn, sự hủy diệt đến tận cùng,..., không phải

là nơi thanh tịnh, là nơi lí tưởng để sinh sống,..., nếu là thanh tịnh, là lí tưởng... thì Phật, Bồ Tát... đã tràn ngập nhân gian này rồi, nhưng vì không phải vậy nên họ phải đi, phải đi tới những cõi giới tương xứng với cái đức... của họ - nếu họ không có hạnh nguyện giáo hóa ở đây,... .

Trong số mạng có chứa sự sinh diệt, và bao nhiêu lần sinh diệt... ở trong từng tập nghiệp của mỗi chúng sinh, vạn vật... đó. Chúng sinh thì có sinh lão bệnh tử, vạn vật thì có thành trụ hoại diệt,..., đó là một chu kì cho một lần sinh diệt của số mạng,... . Giả như: người cả đời làm nghề mổ heo..., giết 300 con heo, thì số lần sinh làm heo cũng ít nhất 300 lần... để trả đi nghiệp sát sinh loài heo,..., tập nghiệp người đó cũng còn... 100 kiếp... làm súc sinh khác, 50 kiếp... địa ngục, 30 kiếp... trời, 150 kiếp... làm cây, 120 kiếp... làm cục đá,..., thậm chí có lúc tỉnh giác cũng tạo được nhân vãng sanh cực lạc,..., "**số mạng có trong một đời, tuy nhiên nó cũng đã được tự nhiên, trời đất, nhân quả... an bài trong số lượng đời nhất định rồi, nó dựa trên ý niệm, hành vi tạo tác thiện ác, chánh tà... khởi sanh**"..., và mọi chủng tử nghiệp của muôn loài, vạn vật... khác cũng như vậy, đó là tính công bằng của nhân quả, của tự nhiên,..., nó vi tế, dài lâu... cho nên chỉ có người giác ngộ, người tin hiểu nhân quả... mới có thể tin tưởng, thấy biết như thật,... . Hay như một người tu hành chứng quả Tu Đà Hoàn... thì còn 7 lần sanh thiên,

7 lần sanh trần... thì chứng A La Hán... giải thoát khỏi lò lửa tam giới khổ đau này,... .

... .

3: sắp đặt nghiệp duyên:

Trong mỗi số mạng, kiếp sống... của mỗi chúng sinh, vạn vật... thì tự nhiên, trời đất,... cũng đã sắp đặt mọi duyên nghiệp... cả rồi, nó dựa vào 4 nhân duyên lớn là báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ... như trong lời dạy của Phật... để gặp nhau, để tương ngộ..., giải quyết xong thì hết duyên, chưa giải quyết xong thì oan oan tương báo..., kiếp này chưa xong thì sang kiếp sau, kiếp sau nữa,... chừng nào hết thì thôi,... .

Người... không giác ngộ thì hành xử theo cảm tính cảm xúc, theo nhận thức tư tưởng riêng... của mình nên không dễ để giải quyết ân oán... một cách triệt để, vì thế Phật, Chúa, Khổng Tử, Lão Tử... và những bậc giác ngộ mới xuất hiện để chỉ đường cho chúng sinh..., họ cho vào cách hành xử đầy một chất liệu để ân oán... được giải quyết triệt để, đó là chất liệu của sự từ bi, yêu thương..., nó như nước có thể tưới mát vạn vật, san lấp hết những tổn thương, khuyết điểm, lỗ hổng, kẽ hở... trong sâu thẳm tâm hồn của chúng sinh, vạn vật..., từ đó mà đưa mọi sự trở về với bản chất của tự nhiên, khế hợp với quy luật của tự nhiên... mà được giác ngộ và giải thoát,...

Người giác ngộ, giải thoát... không phải là họ không có nghiệp, đã hết sạch nghiệp... mà là họ tự tại, an vui, thanh tịnh... trên nghiệp..., không có phản ứng thái quá, không có tham sân si... trên nghiệp như người phạm phu, chưa giác ngộ..., họ đón nhận nghiệp như một lẽ tất nhiên, an bài với sự sắp đặt của trời đất, của số mạng, của tự nhiên... – đó chính là tùy thuận tự nhiên,...

Phải hiểu được rằng: "nghiệp nó không liên quan gì đến sự giác ngộ và giải thoát cả", phải chăng khi lực tu còn yếu, sức giác của chúng ta còn yếu... thì nó còn chi phối..., nhưng khi sức giác mạnh lên thì nó không còn sức chi phối mình nữa... . Giả như: Đức Phật vẫn luôn bị Đè Bà Đạt Đa nói xấu, hãm hại..., ngài cũng phải trả

nghiệp đau đầu khi kiếp quá khứ đánh vào đầu con cá,..., các vị đệ tử của ngài đã chứng quả La Hán... cũng vẫn chịu nghiệp bình thường mà..., ai cũng có, không ai không có... . Nhưng Phật, A La Hán... khác người phàm ở cách thức đón nhận, tâm thái đón nhận, và hành vi ứng xử... là hết thủy đều ở trong sự thanh tịnh, trí huệ, từ bi, khoan dung và tha thứ..., thậm chí còn tìm cách giúp đỡ ngược lại nữa,..., thế mới gọi là giác ngộ và giải thoát,... .

... .

4: sắp đặt phúc họa:

Chúng sinh, vạn vật... được ở nơi bình yên hay hỗn loạn? được nhàn hạ hay cực khổ? được khỏe mạnh hay bệnh tật? được xum vầy hay cô đơn? được hạnh phúc hay khổ đau?... hết thảy những thứ đó gọi là phúc họa... . Phúc họa... lớn nhỏ thế nào?, bền lâu hay không?... **phụ thuộc vào duyên nghiệp, số mạng... và cái đức của mỗi chúng sinh, vạn vật... đó ở đâu?** Và phúc họa... nó cũng thay đổi, biến hóa... dựa trên những yếu tố đó, đặc biệt ở cái đức có được phát triển lên không? có tu dưỡng thêm được chút nào không?,... .

Người xưa nói: "**có đức thì mặc sức mà ăn...**", có nghĩa là không sợ không có ăn, không có mặc, không có bình yên, không có hạnh phúc, không có an vui... **mà chỉ sợ không có đức mà thôi,**... . Vạn sự tốt đẹp khởi đầu cũng là phải có đức, vạn sự gian nan, trường ngại... để dễ vượt qua cũng là phải có đức, vạn sự có được trường tồn cũng là đức,..., tự nhiên, trời đất... cũng dựa vào đức... mà sắp đặt vị trí, số mệnh, phúc báo... . **Đức là cội rễ của muôn loài, vạn vật..., không có đức thì dù là người hay vật... cũng hỗn loạn, diệt vong...,** núi rừng cỏ cây... cũng không được yên bình, bền lâu... . Giả như: Tâm tham... trong lòng chúng sinh... thì sinh ra nạn chiến tranh, bệnh dịch..., tâm sân... thì sinh ra nạn lửa, hỏa hoạn, cháy rừng..., tâm si... sinh ra nạn gió bão, lũ lụt..., tâm mạn... sinh ra nạn động đất, sạt lở... – **đó là những mối tương quan giữa chúng sinh và vạn vật trong thiên**

nhiên, tự nhiên..., phúc họa... đều là do chính bản thân chiêu cảm... chứ chẳng thể đổ lỗi cho ông trời, cho thánh thần... được... .

... .

5: sắp đặt cõi giới:

Các cõi giới chính là những mảnh ghép to mà tự nhiên sắp đặt, bên trong đó tập hợp hết những chúng sinh vạn vật có cùng chủng nghiệp với nhau, từ đó mà các yếu tố về thân xác, số mạng, nghiệp duyên, phúc họa, trí đức... đều có những nét tương đồng lớn,... . Giả như: cõi người thì thân tướng giống nhau, đẹp đẽ như nhau,..., nhưng so với cõi trời thì thua rất xa về vẻ đẹp và kích thước ấy,..., các cõi cực lạc... của các Phật, Bồ Tát...

thì càng không thể so sánh... . Cõi nga quý... thì cỡ bé bụng to, đói khát, vất vưởng..., cõi địa ngục... thì thân hình biến dạng, máu me, lúc nào cũng bị hành hình... .

Một cây cỏ, hạt cát... cho đến một chúng sinh lớn hay chỉ là những con vi rút, vi khuẩn nhỏ... xuất hiện ở đâu trong đại vũ trụ, trong một cõi nước... cũng đều có sự sắp đặt, tính toán rất chi li, vẹn toàn... của nhân quả họa phúc... . Người giác ngộ thì sẽ thấu đạt được lẽ đó mà không còn cảm thấy hoài nghi hay có sự bất công gì... đối với sự sắp xếp của trời đất, tạo hóa, tự nhiên... nữa,..., chỉ biết an phận, vui vẻ... và dần nâng cao đức hạnh... để dần đạt đến cảnh giới cao hơn, cõi giới viên mãn hơn,... – đó chính là đã hiểu về tự nhiên, biết thuận theo tự nhiên, và cũng chính là con đường của sự giải thoát,... .

Các cõi giới khổ đau nhất... là các cõi giới địa ngục..., các cõi giới an vui nhất... là các cõi giới trời, người... – nhưng nó có sự luân hồi, chuyển hóa trong nhau, khổ đau không dứt..., nếu không có phương hướng cho sự giải thoát thì vĩnh viễn chẳng thể thoát ra được,... . Các cõi giới cực lạc... cũng xem như là các cõi giới viên mãn nhất trong tự nhiên do nguyện lực của Phật... biến hiện ra để tiếp nhận những chúng sinh, vạn vật... có sự tu hành đã đạt đến mức độ bất thoái chuyển có nguyện vọng trở về để hoàn thiện nốt công đức thành Phật,... .

Viên mãn tuyệt đối chính là cõi niết bàn, hoàn toàn thể nhập với chân tâm, bản thể của vũ trụ một cách

tuyệt đối..., không còn bất kì thứ gì gọi là chúng sinh hay vạn vật... ở trong đó nữa,..., và chỉ có thành Phật... có tính thanh tịnh tuyệt đối của tự nhiên... mới có thể nhập vào đó được... như trong các kinh điển nói đến các vị Phật... khi công thành quả mãn... thì nhập vào niết bàn vậy..., còn chúng sinh trong thập pháp giới... công đức nhỏ cạn... đều chưa thể sát nhập được,... .

... .

... .

"Một miếng ghép của một bức tranh thì đương nhiên người ghép chỉ có thể ghép được ở đúng vị trí đó, không thể ghép được ở vị trí khác,..., mỗi cái đức của người, vật... chính là mỗi mảnh ghép, và người ghép chính là tự nhiên,... . Để có thể dễ ghép hơn, yên bình hơn... thì mảnh ghép ấy phải to, to như cả bức tranh rồi thì chẳng cần phải ghép gì cả,... đặt xuống là xong, cũng như vậy để có một số mạng tốt đẹp thì bắt buộc mỗi người... chúng ta phải biết tu hành, chỉ có tu hành thì cái đức mới tăng lên được, cái đức dần viên mãn như Phật, Bồ Tát... thì tự nhiên cũng chẳng phải sắp đặt gì cả, bởi lẽ họ đã khế hợp với tự nhiên rồi, họ trở nên tự tại, giải thoát, thích làm gì thì làm, ở đâu thì ở..., chẳng còn chịu sự sắp đặt của chính mình, của tự nhiên, của trời đất... nữa,...".

CHƯƠNG 5: ÁP DỤNG

1: áp dụng tính tự nhiên vào cuộc sống:

* Trong mỗi cá nhân...:

Vấn đề lớn đầu tiên của mỗi con người... chỉ tóm gọn trong bốn chữ "**ăn, uống, ngủ, nghỉ**",... . Vì vậy phải đưa việc này hợp với tự nhiên... thì dĩ nhiên sẽ có được một thân thể khỏe mạnh nhất đối với mỗi chúng sinh... . Giả như:

- ✓ Ăn thì phải ăn những thức ăn sạch sẽ, không có thuốc độc hại, hóa chất bảo quản..., những thức ăn đó nên được trồng gần nơi mình sinh sống khoảng dưới 50km là tốt nhất... vì rau củ... ấy cùng sống với chúng ta, cùng hít thở một loại khí hậu, cùng dùng một loại nước để sống, đặc biệt là khi cây cối rau củ... ở gần thì ít nhiều cũng có sự giao cảm về tâm linh với nhau... – như vậy cơ thể sẽ dễ dàng hấp thụ chất dinh dưỡng, ít bị bệnh tật do việc ăn gây ra... .

Trong việc ăn cũng cần chú ý việc cân bằng âm dương, rau củ quả... mỗi loài đều có tính âm dương mạnh yếu nhất định, cũng phải xem cơ thể mình có thể ăn được thứ gì... hãy ăn, **chứ không**

phải mọi thứ đều có thể ăn được,..., như người mang tính hàn, huyết áp thấp... thì không nên ăn loại cũng mang tính hàn nhiều, mà phải ăn loại mang tính dương nhiều để cân bằng lại,..., và ngược lại cũng vậy,... .

Người xưa còn phân loại tất cả các loại rau, củ, quả, thảo dược... rất rõ ràng, loại nào sinh dưới lòng đất, loại nào trên không khí..., màu sắc, đặc tính... của các loại đều phân ra âm dương, ngũ hành... để phù hợp với việc ăn và chữa bệnh... (như trong cơ thể mỗi người... thì ngũ tạng... cũng tương ứng với ngũ hành (như gan thuộc hành mộc, tim thuộc hành hỏa, tỳ thuộc hành thổ, phổi thuộc hành kim, thận thuộc hành thủy,...) hay (rau củ... theo ngũ hành như, hành mộc thì màu xanh, hành hỏa màu đỏ, hành thổ màu vàng, hành kim màu trắng, hành thủy màu đen,...)... .

Hiểu về âm dương, ngũ hành..., hiểu về việc phân chia thức ăn, thảo mộc... theo âm dương, ngũ hành... thì ắt sẽ tìm ra biện pháp làm cân bằng cơ thể, chữa trị bệnh tật,...), nâng việc ăn lên một cảnh giới rất cao là việc dưỡng sinh, dưỡng sinh tốt trong việc ăn sẽ kéo dài được tuổi thọ của chính mình, đồng thời cũng hỗ trợ tốt trong việc tu dưỡng, thiền định... .

Người nhà Phật... còn ăn chay trường, tức cả đời chỉ sử dụng rau, củ, quả, thảo mộc... để ăn...

chứ không dùng động vật để ăn nữa..., đó là tránh việc sát sinh hại mạng, kết tạo oán thù trên thân..., nhờ vậy mà thân thể trong sạch, dẻo dai..., trí tuệ cũng được minh mẫn, sáng suốt... .
Người ăn chay trường... – chính là người... thuận với thiên nhiên, tự nhiên một cách tốt nhất trong việc ăn để duy trì thân mạng cũng như huệ mạng, phúc đức... của chính mình,... .

... .

- ✓ Uống thì phải tìm được nguồn nước thiên nhiên, trong mát..., không nhiễm độc, nhiễm phèn..., loại thức uống tốt nhất là những loại nước khoáng có trong những hang động, suối nguồn..., nó được thanh lọc bởi núi rừng... cho nên nó có độ tinh khiết cũng như tồn tại một năng lượng sống rất lớn, thậm chí là thiêng liêng... so với những loại thức uống nhân tạo,... .

Những người có sự giác ngộ lớn, những cao nhân dị sĩ... xưa nay... thường sẽ tìm về núi rừng để ẩn tu, lui tới những nơi có nguồn nước sạch nhất của thiên nhiên để sống và tu luyện..., trong những loại nước khoáng thiên nhiên đó thậm chí còn có rất nhiều loại vitamin, dưỡng chất... khác, có khi chỉ cần uống nước đó thôi cũng đủ duy trì cuộc sống trong một khoảng thời gian rất dài,... .

Nước dùng trong cuộc sống đời thường thì nhiều tạp chất, vi khuẩn, clo... cho nên phải ăn chín, uống sôi..., để tránh bị các loại bệnh về tiêu hóa và nhiều loại bệnh liên quan khác... . Uống vừa đủ chứ không uống quá nhiều mà gây sức ép cho thận (hành thủy) dẫn đến chức năng thận suy yếu..., hay uống quá ít thì chất cặn bã không thải ra ngoài được mà dồn ứ thành sỏi thận, sỏi tiết niệu..., con người cũng vậy và muôn loài trong thiên nhiên cũng đều như vậy cả,...

...

- ✓ Ngủ thì phải đủ giờ, đủ giấc..., với con người thì một ngày ngủ 6 đến 8 tiếng là hợp lí, thời gian ngủ từ 21h tới 3 giờ sáng là tốt nhất... . Trái đất có ngày nhưng cũng có đêm..., cho nên chúng sinh có thức thì cũng phải có ngủ..., âm dương phải điều hòa, thức nhiều quá cũng không được, ngủ nhiều quá cũng không được,...

Ngủ cũng chính là một trạng thái thiền nhẹ của mỗi chúng sinh..., nó sẽ giúp cơ thể có thời gian tĩnh lặng để tự cân bằng những chức năng về thần kinh, hô hấp, tiêu hóa... – nếu thiếu ngủ hay ngủ thừa... đều sẽ gây ra những rối loạn nhất định đối với mỗi cá thể..., cho nên ngủ thế nào

cho hợp lí cũng là một điều phải chú trọng, phải điều hòa,... .

Nếu có thể tu hành thiền định như người tu luyện trong phật pháp... thì sẽ rất tốt cho sức khỏe con người..., nhiều người có thể nhập định vài ngày, vài tháng... mà không cần đến việc ăn, uống, hay ngủ... nữa, thiền càng sâu thì cũng tương tự như việc ngủ càng sâu vậy, khi tỉnh dậy hay xả thiền đều rất sáng khoái, khỏe mạnh,..., **CÓ ĐIỀU CHÚNG KHÁC NHAU Ở CHỖ**, trong quá trình ngủ thì không biết gì cả nhưng trong quá trình thiền thì rõ ràng, sáng biết... hơn cả lúc chúng ta đang thức,..., đó là một điều tuyệt vời, là một lối đi để dẫn nhập chúng ta khế hợp vào bản chất, đặc tính... của tự nhiên vậy,... .

... .

- ✓ Nghỉ là lúc cơ thể đã mệt mỏi rồi thì cần phải cho nó nghỉ ngơi, nếu cứ tiếp tục làm thì sẽ bị kiệt sức và gây ra sự rối loạn tất cả các chức năng, tế bào... của cơ thể..., nghỉ không nhất thiết là ngủ mà đôi khi chỉ cần ngồi nhắm mắt tĩnh tâm lại, dừng lại sự vận động của thân cũng như suy nghĩ của tâm... để trở về với đặc tính tự nhiên ban sơ của cơ thể là sự tĩnh tại, thanh thản, không phiền não... .

Nghỉ không nhất thiết là lúc không vận động mới là nghỉ mà ngay cả lúc vận động cũng có thể nghỉ..., **giống như nhà thiền có câu: "đi, đứng, nằm, ngồi... đều là thiền"...** thì đi, đứng, nằm, ngồi... đều là nghỉ..., chỉ cần chúng ta giữ được sự thư thái, tĩnh lặng... thì ở đâu, làm gì, lúc nào... cũng là sự nghỉ ngơi cả, được vậy thì chúng ta luôn biết tiết chế cơ thể, tâm thức... trong từng hoàn cảnh cụ thể để không bị trở nên gò bó, cương cứng, stress... trong mọi sự việc..., cuộc sống sẽ trở nên nhẹ nhàng và cũng dễ dàng quan sát được nhiều thứ xung quanh một cách bao quát hơn, chi tiết hơn... – nó sẽ đem lại cảm giác bình yên, hạnh phúc... trong lòng mọi người..., không còn bao trao, động loạn, thiếu sự trưởng thành... như người bình thường, chưa chín chắn, chưa sâu sắc... nữa,...

...

- ✓ Ngoài ăn uống ngủ nghỉ... ra thì vận động cũng rất quan trọng, vận động thì phải nhẹ nhàng, thư thái... **những thứ động tác mạnh bạo, tốc độ... vốn chẳng phù hợp với thân thể cũng như tâm tính của con người hay mọi chúng sinh khác...**

Người phàm phu... thì vận động bất định, tay chân, lời nói... đi trước sự tư duy, không biết kiểm soát hành vi..., còn người giác ngộ như Phật... thì chuyển động của một ngón tay, một ánh mắt, một bước chân... thôi cũng đều có lí do trong đó, tuyệt đối không có sự vận động thừa thãi,...

Người bình thường cần chú ý sự vận động của mình, vận động quá nhiều thì kiệt sức, vận động quá ít thì làm trì trệ, thụ động... các chức năng, tế bào... của cơ thể, máu huyết không lưu thông... mà gây nên các loại bệnh tật... . Chỗ nào đau nhức... do quá ít vận động thì chính chỗ đó cần sự vận động nhất..., cần được xoa bóp, quan tâm, giải huyết... để nó được lưu thông khí huyết, tiêu trừ bệnh tật, đau nhức... ấy đi,... – ngược lại, chỗ nào đau nhức.. do vận động quá nhiều... thì chỗ đó lại cần được nghỉ ngơi..., không được vận động nhiều nữa, không sẽ hư hại đến gân, cơ, xương, mạch máu,...

Ở trong nhà Phật... có một loại vận động phù hợp với tính tự nhiên là "đi kinh hành" hay gọi là đi trong sự tỉnh thức, từng bước chân đều là chánh niệm, thân và tâm được hòa quyện với thiên nhiên, với tự nhiên... mà được thanh tịnh, sáng suốt... . Nếu có thể mở rộng ra các loại vận động khác trong đời sống thì bạn chính là một thiền sư lỗi lạc... rồi vậy,... . Người xưa cũng có

Thuận theo tự nhiên

một phương pháp dưỡng sinh, thể dục... rất tốt đó là "thái cực quyền"..., họ có những bài tập điều thân, điều tâm... rất uyển chuyển, nhẹ nhàng... phù hợp với sự vận động của người tu luyện,..., trong Phật giáo, tổ Bồ Đề Đạt Ma... cũng dạy một phương pháp là "dịch cân kinh", cũng giúp máu huyết lưu thông rất tốt,... .

... .

Ngoài ra mỗi cá nhân phải đối mặt với bốn... loại quan hệ cơ bản trong đời sống... – đó là quan hệ với người khác, với xã hội, với thiên nhiên, và với trời đất quỷ thần...:

✓ Quan hệ với người...:

Trong các mối quan hệ với người khác... thì người sáng suốt... phải biết đứng ngoài cuộc..., không tự nhảy vào cuộc chơi hay cảm xúc... của bất kì ai cả..., mọi chuyện chỉ nên là người chỉ đường (tức góp ý... thôi, không can thiệp vào quyết định hay nhận thức... của họ, cho dù là mối quan hệ thân thiết hay bên ngoài xã hội,...) thế là đủ rồi, còn "việc đi đường là việc của người đi đường", họ nghe theo, làm theo... hay không là quyền của họ..., mình chỉ đúng thì sẽ không ai đi sai cả,...

Việc giúp ai cái gì... thì biết lượng sức mình để giúp, giúp được gì thì giúp, không đi quá những giới hạn của bản thân cũng như của lí trí..., quá giới hạn của bản thân thì mệt mỏi, mất cân bằng trong cuộc sống..., quá giới hạn của lí trí chính là tình, rơi vào tình,... sẽ làm mọi thứ rắc rối, luẩn quẩn và phiền não... . Và giúp với tư cách là một người bạn, một người tốt bụng..., phải làm sao để người... không trông cậy vào mình việc gì dù nhỏ thì người sẽ không ỷ lại mà tự mình bước đi, trí óc họ mới có điều kiện để tư duy và vận hành, trí óc

Thuận theo tự nhiên

hoạt động thì sự sáng tạo ở họ mới có, nhận thức ở họ mới phát triển, đó là điều kiện cần để họ làm mọi việc..., nếu không ai cũng chỉ như một cỗ máy vô tri,... chỉ biết phụ thuộc vào người khác điều khiển thì mới sống được,...

Tóm lại, đối với người khác... chúng ta không được dùng nhận thức, cảm xúc riêng tư, phàm phu... của mình mà bắt người khác... phải theo... – đó là điều tối thiểu phải làm được để quan hệ với người được hòa thuận, bền lâu,..., không làm được thì đừng thắc mắc vì sao cuộc sống với người khác lại trở nên khó khăn, bi lụy... đến vậy,...

...

✓ Quan hệ với xã hội...:

Khi có sự sống chung từ hai... người trở lên thành một gia đình, đoàn thể, đất nước, xã hội... thì bắt buộc ít nhất phải biết tôn trọng được nhau, không tôn trọng nhau được mà vẫn phải sống chung thì ắt sẽ gây tạo ra nhiều sóng gió, trở ngại, phiền phức, khổ đau... cho nhau, kết cục là cãi cọ, tranh giành, đánh đấm lẫn nhau... thì đó không phải là lối sống của thánh hiền..., không phải là biết thuận theo đạo trời, đạo tự nhiên,...

Nhà Phật nói..., chỉ cần trên trái đất này có một nhóm bốn... người sống cùng với nhau mà được hòa thuận (tứ hòa đồng giải...), không xảy ra bất kì một mâu thuẫn nào, tâm tánh lúc nào cũng giữ được thanh tịnh, trong sáng... thì trái đất này chưa thể hủy diệt được, vì sao? vì thần phật, chư thiên, hộ pháp... sẽ gia trì, hộ vệ..., mọi ách nạn lớn có thể dẫn đến hủy diệt sẽ không thể xảy ra được... . Còn khắp thế gian không có nhóm nào được như vậy thì chắc chắn ngày hủy diệt của trái đất... không còn xa nữa,...

Ngay chính bản thân mỗi người cũng không thể hòa hợp với chính mình chứ đừng nói đến việc hòa hợp với người khác,... . Vì sao? vì còn phiền não, còn vọng tưởng, phân biệt, chấp trước... chính là không hòa hợp với chính mình, người hòa hợp với chính mình phải là người đã

giác ngộ, trong tâm thanh tịnh... thì mới không tự
gây rắc rối cho chính mình và người khác được,...,
người người như vậy thì cả thiên hạ đồng giải...
thế giới trường cửu, bất diệt... .

... .

✓ Quan hệ với thiên nhiên...:

Đối với môi trường, thiên nhiên... cũng vậy, ta
biết đối xử tốt với môi trường thì môi trường cũng
đối xử tốt với ta, không khí thì trong lành, đường
xá sạch sẽ, đất trồng được nhiều rau sạch, nước
uống ngọt mát... .Ta không đối xử tốt với môi
trường, thiên nhiên... thì bệnh dịch lan tràn, không
còn không khí trong sạch để thở nữa, nước thì ô
nhiễm không uống được, không sinh hoạt được...

nữa,..., tất cả đều là do chính chúng ta tự đối xử với mình mà thôi,..., nếu thiên nhiên, môi trường... trở nên ô nhiễm, phẫn nộ... thì hãy thử nhìn lại phiền não, tâm tình... trong lòng chúng sinh sẽ rõ,... .

"Vũ trụ là đồng nhất, tất cả là đồng nhất..., ta với người, ta với muôn loài, ta với vạn vật... đều chỉ là một, đều có tương tác lẫn nhau, ảnh hưởng lẫn nhau..." - "ta yêu thương bất kể ai, thứ gì... thì đều nhận lại sự yêu thương tương tự, không có chút khác biệt, đó chính là cái trí đại ngộ, là nhân quả phản chiếu qua lại, cũng chính là sự hòa hợp, hòa quyện... giữa con người với thiên nhiên bao la, với vũ trụ bao la,...".

... .

✓ Quan hệ với trời đất quỷ thần...:

Trong cõi u minh mắt thần như điện..., người có thể rối gạt người... nhưng chẳng thể rối gạt trời đất quỷ thần,... . "Người có thể không hiểu người, nhưng trời đất quỷ thần... thấy rõ tâm người,... đến từng ý niệm vi tế nhất..., chính bản thân cũng không thấy nhưng trời đất quỷ thần... đều thấy được". Chính vì vậy khi con người, hay bất kì một chúng sinh nào... đang suy nghĩ hay làm việc... sẽ đều cảm đến trời xanh, đến quỷ thần... - đó chính là những áng kiện thiện ác, nghiệp nhân... sẽ được lưu lại vào sách trời, vào nhân quả, vào Tàng Thức... . Con người... bình thường thì không thể cảm lại được thiên địa quỷ thần... "trừ người đắc đạo", tức người có sức định công sâu dày, có cảnh giới thanh tịnh lớn... mới có thể cảm lại được, biểu hiện của sự cảm ấy chính là họ biết được "ý" của trời đất quỷ thần,..., "ý đó chính là những đạo lí thế gian và đạo lí xuất thế gian", "người đắc đạo"... sẽ thay trời đất quỷ thần... truyền lại cho nhân thế... những hiểu biết về thực tại, về vũ trụ nhân sinh... trong cái sự cảm lớn nhỏ ấy, cảnh giới ấy... mà họ cảm được.

"Giữa con người và trời đất quỷ thần... luôn có sự giao cảm... mà che chở, bảo bọc cho nhau... - nhưng với điều kiện là có được tâm nguyện, việc làm... có lợi ích lớn đối với chúng sinh vạn vật,...".

Yêu thương và tha thứ... hay Căm ghét và phẫn nộ... đối với vận sự vạn vật... đều là do sự lựa chọn cách sống của mỗi chúng ta mà thôi. Sự lựa chọn của người thánh kẻ phàm... là có sự khác biệt đấy, và bạn hãy sáng suốt để chọn cho mình một lối đi, một lối đi sáng suốt để làm sáng tỏ tất cả mọi lối đi khác trong cuộc đời. **Bạn cứ yêu thương và tha thứ... trời đất quý thần... không có mắt hay sao?,... .**

Người xưa dạy: "ngẩng lên có trời, cúi xuống có đất, thiện ác ở trong lòng con người trời đất đều nhìn thấy và đều nghe thấy hết, thành tâm được với người khác... thì càng phải thành tâm với chính mình". Cho nên: đối đãi với chính mình ra sao thì cũng nên đối đãi với người khác... như vậy – đó là biết mở rộng tâm lượng của bản thân, thành tâm với người khác ra sao thì thành tâm với chính mình như vậy... – đó là tâm chân thành, cung kính, lễ nghĩa,..., đó là không tự lừa dối chính mình, mọi người, và trời đất quý thần... .Trời đất quý thần... luôn tồn tại xung quanh mỗi chúng ta... kẻ trí hiểu được lẽ ấy mà giữ được tâm khiêm hạ, "biết kính quý, thành tâm... với người khác... mới là biết trân trọng chính mình"... , "một tà niệm cũng không giám khởi lên dù ở trước mặt người khác hay khi ở một mình... để không phải hổ thẹn với trời đất quý thần... – đó chính là biết

thành tâm với chính mình rồi vậy",... . "Con người... sống ra sao... đã trời đất quý thần... thấy rõ", thôi thì "người không hiểu... nhưng có trời... hiểu là được rồi, chỉ cần ta không làm gì thẹn với lòng mình thì cũng có thể ngẩng mặt lên trời mà nở nụ cười,...".

Có niềm tin với trời đất quý thần... thì cũng chính là có niềm tin vào một sự công bằng tuyệt đối... đối với mọi sự nơi thế gian hay xuất thế gian, có niềm tin vào sự giác ngộ giải thoát, có niềm tin rằng chính mình rồi sẽ thành Phật,... – đó chính là tin vào trời đất quý thần, vào nhân quả, vào sự giác ngộ và giải thoát... một cách viên mãn nhất, trọn vẹn nhất... rồi vậy,... .

...

✓

...

...

* Trong gia đình...:

Mỗi một gia đình... trong xã hội... rất quan trọng, nó như là một tế bào trong một cơ thể vậy,... . Chỉ cần một tế bào bị ung thư cũng có thể kết thúc mạng sống đó, và một gia đình bị hủy hoại, chia rẽ... thì làm sao lại không gây hại gì cho xã hội được,... . Người xưa có nói: "**tề gia, trị quốc, bình thiên hạ...**" – hàm nghĩa là trước khi trị quốc, bình thiên hạ... thì phải tề gia trước..., hay tề gia không được thì đừng nói đến việc trị quốc hay bình thiên hạ... làm gì cả..., một gia đình không bình yên thì cả một đất nước không bình yên..., một đất nước không bình yên thì cả thiên hạ cũng không bình yên được,... . Trong Phật Pháp... còn nói sâu rộng hơn: "**mỗi một cá thể... đều một phần của cả cái pháp thân chung trong cả càn khôn vũ trụ này,..., một ý niệm thiện ác... khởi lên đều có sự ảnh hưởng tới cùng khắp...**", huống hồ là cả một gia đình?... . Một gia đình có 4... người nếu có thể tứ hòa đồng giải... thì khắp cả càn khôn... sẽ đều bình yên,..., ngược lại nếu chỉ cần một gia đình 4... người không thể tứ hòa đồng giải... thì cả càn khôn... sẽ không thể có ngày bình yên... được,..., vì sao?... là vì cái ác, cái mê, cái hỗn loạn ấy... nó sẽ ảnh hưởng ra khắp cả càn khôn này... với tốc độ lan truyền là tức thì, tức khắc... chứ không phải là đi với vận tốc ánh sáng, âm thanh, hay gì vận tốc nào cả,..., giống như ta chích một mũi kim bé tí vào da thịt thì tức khắc toàn thân chấn động liền, nhờ một sợi lông toàn thân cũng chấn động liền... chứ không

phải chấn động từng bộ phận trên thân thể... . Bởi vậy, vai trò của sự giáo dục đạo đức thánh hiền, và hiểu biết về bản chất của vũ trụ nhân sinh... là điều rất quan trọng trong mọi thế hệ, mọi lúc mọi nơi... để thế gian... này được bình yên, để càn khôn... này được bình yên,... .

Bản chất của một xã hội là sự quy tụ..., và quy tụ ở mức độ nhỏ nhất chính là gia đình,..., ở các loài vật thì là một bầy đàn nhỏ..., ở trong thiên nhiên thì là một khu rừng nhỏ,... . Một cá thể độc lập tách biệt khỏi xã hội... hay một cái cây nhỏ tách biệt khỏi khu rừng... thì vốn chẳng thể duy trì sự sống một cách an ổn, bền lâu..., muôn loài, vạn vật... vẫn là phải xây dựng gia đình, đại gia đình, đoàn thể, đại đoàn thể... theo cách này hay cách khác, đó là tính tự nhiên của sự thiên nhiên, của sự sống,... .

Muốn xây cả một căn nhà thì bắt đầu vẫn là từ những viên gạch tốt, nếu viên gạch ban đầu không tốt thì càng xây lên cao thì càng có nguy cơ sập đổ,..., cũng như vậy càng là gia đình, đoàn thể... lớn muốn tốt đẹp thì vẫn là phải từ những cá nhân càng phải được tu rèn cho tốt, tránh để bản thân là một phần tử xấu, một phần tử bị ung thư... trong xã hội,..., xa hơn là thành một phần pháp thân không tốt trong đại pháp thân của càn khôn vũ trụ..., biến cả vũ trụ thành cái nhà lửa khổng lồ... . Do vậy, người người... phải biết hỗ trợ, bảo ban nhau... để sự tồn tại chung trở nên có ý nghĩa và có sự an vui, hạnh phúc,... – đừng để xảy ra phần uất phiền

não... trong lòng, người không sáng suốt thì tề gia không thể làm được, càng không thể nói đến trị quốc, bình thiên hạ... nữa,..., gia đình chia cắt thì đất nước chia cắt, đất nước chia cắt thì thiên hạ chia cắt, thiên hạ chia cắt thì tam thiên đại thiên thế giới... không nơi nào là bình yên cả,... .

... .

* Trong đất nước...:

"Một đất nước, một xã hội... được hài hòa, ổn định... thì phải cân bằng được sức lao động chung của người dân,...", đó là điều rất quan trọng, bởi bản chất của đời sống xã hội đối với mỗi người đều là chỉ vì miếng cơm manh áo, là sức lao động... của họ mà thôi,...

Một đoàn thể, dân tộc, đất nước... có trí tuệ chung, có đức hạnh chung, phúc họa chung..., và tất nhiên là cũng có sức lao động chung, đó là trung bình một ngày thì họ làm việc bao nhiêu giờ?, sự cực nhọc ra sao?, năng xuất ra sao?, có phù hợp với sức lực của mỗi cá nhân, đoàn thể,... đó hay không?..., những chỉ tiêu đó xã hội phải điều tiết cho cân bằng được, nếu không cân bằng được thì chắc chắn sẽ nảy sinh nhiều vấn đề cho xã hội,..., và khi nảy sinh ra quá nhiều thì việc giải quyết những vấn đề ấy cho ổn thỏa còn mất công, mất của,... hơn là việc điều tiết để được hài hòa. Giải quyết những vấn đề ấy không được tốt thì sinh ra mâu thuẫn, mất đoàn kết dân tộc, con người không muốn làm nữa,..., ảnh hưởng tới năng xuất chung, thậm chí là ảnh hưởng tới trí tuệ chung, đức hạnh chung,... của cả dân tộc, xã hội... đó.

Giả như: nếu để người dân,... chịu cực quá so với sức lao động chung của đoàn thể, xã hội... đó thì trong lòng họ ắt sinh phản uất, bi quan,..., yếu tố đó dễ làm con người,... trở thành tế bào tiêu cực,... cho xã hội. "Con người chỉ cần một tế bào ung thư cũng có thể giết chết mạng sống, xã hội thì cũng vậy, nếu dồn một ai đó, một

tập thể nào đó... tới mức cùng cực của sự sống... thì cũng sẽ ảnh hưởng tới xã hội trầm trọng như vậy, dù là một nhân tố nhỏ nhưng xem thường thì tất cả con người trong xã hội đó sẽ mất đi niềm tin, động lực,... để sống,..., sẽ không còn ai tin tưởng vào ai cả,..., đó là điều rất đáng sợ và nguy hiểm,...".

Cho nên: một đất nước, một xã hội... hài hòa được phải quan tâm đến từng người dân một, họ có công việc phù hợp chưa?, đã ổn định chưa?, họ làm có mệt quá không?, có ai chèn ép, bắt nạt họ không?, sức khỏe họ có tốt không?, thăm hỏi họ có thường xuyên không?, có hỗ trợ tốt cho họ nơi ở?, tiền chữa bệnh?, lương thực?, thắc mắc?... , đó là những vấn đề cơ bản mà một xã hội tốt đẹp phải "chủ động làm", nó không phải là những thứ quá đòi hỏi đâu. Lòng tham, sự sân hận,... trong con người cũng chỉ là từ chỗ phẫn uất, bất bình... tới con người và xã hội mà khởi sinh, nếu một xã hội tràn ngập tình thương như anh em ruột thịt thì những thứ đó tự khắc hài hòa, khế hợp đạo lý tự nhiên..., để gì mà phát sinh được?, của cải, vật chất, sức lực, tư tưởng... trong xã hội để gì bị phân tầng được?... .

Giả như: Nếu xét về nhân quả thì những người làm việc ít, cũng không giỏi,... nhưng có thể họ đã vất vả từ thời gian trước đó, những kiếp trước đó,..., nay họ chỉ là hưởng cái quả mà họ tạo ra,..., mọi sự khác biệt giữa kẻ giàu nghèo, nhà hạ vất vả, nhà to nhà bé, bất hạnh an vui,... cũng chỉ là do bản thân mỗi con người, mỗi chúng

sinh... tự mình tạo ra mà thôi. Nhưng đó không phải là cái cơ mà xã hội có thể bỏ mặc mỗi người... tự bản thân họ mà đứng lên, sống chết sao thì tùy,..., đó là suy nghĩ với một đạo tâm rất nhỏ, thiếu tình thương, thiếu tấm lòng bao dung, sự đoàn kết... của những con người đang có phước lớn hơn,... - Họ sống trong cái phước đó mà nhìn nhận bị lệch lạc. Do vậy: Từ gia đình, tập thể, dân tộc,..., đất nước,... muốn hài hòa, ổn định,... vẫn là phải từ một cái tâm biết quan tâm, giúp đỡ... lẫn nhau để tồn tại, dù là bất kì một vấn đề thiết yếu nào trong cuộc sống đến những tâm tư tình cảm bên trong nội tâm,..., tất cả đều nên có được một đội ngũ tốt để chăm sóc, dẫn dắt bách tính xã hội,..., có như vậy mới xứng đáng mặc lên cái thân này bộ quần áo đẹp đẽ, không phải ra đồng cấy lúa cực khổ... để tạo ra cái ăn cho xã hội... .

Người xưa thường nói: **"đồng tiền đi liền khúc ruột"**, tiền bạc làm ra đều là phải dựa vào sức lao động, dù là lao động chân tay hay lao động trí óc..., nếu sức lao động đó... mà không được minh bạch, rõ ràng, đền đáp xứng đáng... từ đất nước, xã hội... thì lòng dân sẽ loạn, phản nộ... – cho nên, phải làm sao **"trả giá xứng đáng cho họ"**, không bóc lột, chiếm đoạt, coi thường... sức lao động của ai..., không **"dứt ruột"** của ai... thì đất nước... tự sẽ được bình yên,... .

... .

* Trong nhân loại...:

Cả nhân loại... thì bao gồm nhiều đất nước... ở trong đó, mọi đất nước bình yên thì cả thiên hạ cũng bình yên, nếu có một đất nước không thích sự bình yên thì cả thiên hạ cũng hỗn loạn,... – giống như trên cùng một thân thể con người..., một con mắt... bị đau thì cả thân xác cũng xem như bị đau, bị bệnh... hết vậy,... . Khi một chỗ bị đau thì sao? thì đương nhiên phải chữa trị..., hai tay, hai chân... còn vận động được thì cùng nhau tìm cách chữa trị cho cái mắt,..., cũng như vậy một đất nước xảy ra vấn đề gì thì những nước khác hãy cùng nhau giúp đỡ họ vượt qua khó khăn... – đó là phù hợp với lẽ tự nhiên rồi vậy, cho đến khi bản thân gặp chuyện... thì chẳng cần phải nói gì các nước khác cũng tự động giúp đỡ,..., **đó chính là tính bù trừ, bù đắp, san sẻ... cho nhau diễn ra một cách tự nhiên,...**, xa xôi hơn thì là thế giới này đối với đại vũ trụ..., nhỏ bé hơn thì là dân tộc này với dân tộc khác, vùng miền này với vùng miền khác, đoàn thể này với đoàn thể khác, hay người này với người khác,..., nhân quả vốn cân bằng... có qua thì ắt có lại, có thương có giúp... thì ắt được thương, được giúp... lại,... .

Một cõi giới là sự tổng hòa của tất cả yếu tố, tính chất... của muôn loài, vạn vật... chứa trong đó,..., muốn bình an... thì phải có được sự đoàn kết cao của tất cả, không phải một bên làm một bên phá mà có được..., giống như hạnh phúc của một gia đình, người vợ xây

Thuận theo tự nhiên

dựng hạnh phúc... còn người chông chơi bởi trách tắng... thì gia đình đó không thể hạnh phúc,... . Dẫu biết thế giới ta bà chúng ta đang ở này... chỉ là sự tương đối, có thiện có ác, có chánh có tà, có đúng có sai..., chúng ta không thể cầu mong sự vẹn toàn, tuyệt đối, viên mãn... nhưng vẫn cần phải hiểu những tính chất tự nhiên đó mà hướng đến, mà xây dựng, mà tu dưỡng... bản thân, gia đình, quốc gia và toàn thể nhân loại..., từ đó những chính sách, hiệp định, nghị quyết, tiêu chí, tiêu chuẩn, quy chuẩn, quy định... của xã hội... mới trở nên đúng đắn hơn, đưa đến một nhân loại thái bình hơn, hạnh phúc hơn,... .

... .

*

2: áp dụng tính tự nhiên vào việc trị an xã hội:

Đỉnh cao của việc trị an là trị như không trị, can thiệp như không can thiệp... lập giới, lập pháp... mà như không lập giới, lập pháp... gì cả..., không để đạị chúng dễ dàng bị phá giới phá pháp... mà gây loạn trong xã hội....

- ✓ "Muốn dẫn dắt đạị chúng xã hội, nhất thiết phải biết cách tạo nên ân nghĩa với họ, sau mới có thể nói đến việc trị an,...". Giả như: Một vị Phật, Bồ Tát... giáo hóa chúng sinh, trong vô lượng kiếp đã kết duyên lành với chúng sinh, như có câu chuyện Đức Phật kể cho các vị tì kheo về kiếp xưa của Phật. Có một kiếp xưa Phật làm con voi, con voi đã nhảy từ trên vách núi cao xuống mà chết đi để làm thức ăn cho 5 người sắp chết đói trong sa mạc, nhờ thịt voi mà được sống sót qua sa mạc - đó là ân nghĩa, từ cái ân nghĩa đó mà sau này họ gặp lại Phật tự nhiên mọi lời nói họ đều dễ tin tưởng và noi gương theo,... . Ngược lại, nếu con voi đó là một đạị ma vương thì họ cũng sẽ dễ học tập và nghe theo ma vương, chứ sự học hỏi và đi theo nó không phụ thuộc hoàn toàn vào người thầy có nhân đức hay không, mà cái phụ thuộc sâu sắc hơn "là duyên nợ", "đó là đòi nợ, trả nợ, báo ân, báo oán...", bốn... thứ này là mối

quan hệ qua lại giữa tất cả chúng sinh với nhau. Một vị Bồ Tát muốn đi hóa độ chúng sinh, Bồ Tát dù có phẩm đức cao nếu đứng một chỗ mà nói lời đạo đức, không có duyên nợ (pháp duyên...) với ai thì có ai tới nghe không?, tất nhiên là không có rồi, cho nên Bồ Tát mới đi hóa duyên, tức kết duyên lành với chúng sinh bằng mọi loại phương tiện để dẫn dắt và giáo hóa cho chúng sinh nhiều đời nhiều kiếp, mỗi kiếp từng chút một, **"không thể nóng vội mà làm giáo hóa được"**.

Cho nên: Chúng ta đối với ông bà cha mẹ, anh chị em, bạn bè đồng nghiệp,... là đã có duyên sẵn rồi, không phải vất vả, khổ nhọc, gian nan... để đi kết duyên như Bồ Tát thì phải biết trân quý, biết tận dụng cơ hội sẵn có để hóa độ cho họ, **"đó là tận hiếu tận nghĩa"**, mới đáng là người hiền thiện, không cần quá coi xét là thuận duyên hay nghịch duyên, **hơn nữa nghịch duyên đôi khi còn tốt hơn cả thuận duyên trong việc hóa độ lòng người**. Khi chúng ta hiểu sâu sắc được những điều này thì tự nhiên chúng ta tự biết sẽ làm gì, sẽ chẳng có bất kì một lí do gì khiến chúng ta phải nóng giận, khó chịu,... với tất cả mọi người quanh ta nữa, ta còn những tâm thái đó thì phải biết mình còn chưa thông suốt, chưa từ bi rộng lớn,... là chưa có được sự trưởng thành cần thiết của một con người.

"Muốn đưa trẻ nghe lời, hãy cho nó một cái kẹo..." - giáo dục chỉ đơn giản là như vậy thôi. Kết duyên lành với đại chúng xã hội thì đại chúng xã hội sẽ nghe lời, cái kẹo chính là ân nghĩa, nghe lời chính là nhờ có ân nghĩa tốt đẹp mà việc trị an xã tắc được tốt đẹp. Cái kẹo đó phải có cái thanh bạch, liêm chính, yêu thương... ở đó thì tự nhiên việc trị an sẽ thuận lợi, không có chướng ngại.

Đối với một vị chân tu,..., trong tâm họ sẽ không khởi tâm động niệm - bởi cái họ muốn hướng đến là làm Phật, còn đối với sự nghiệp giáo dục "sâu sắc mà nói - đó vẫn là nghiệp", là nghiệp thiện. Trong tâm của chúng ta muốn giáo hóa ai, ngoài bên ngoài phải kết ân nghĩa, bên trong tâm phải trải tâm từ bi, yêu thương đến những người đó, những chúng sinh đó thì tự nhiên sẽ kết duyên lành một cách sâu sắc nhất mà không phải tốn công tốn của, tốn thời gian,... - "nhưng trong tâm không chấp trước sự giáo dục tức không thấy bản thân ta làm giáo dục, tổ chức ta đang trị an, không thấy người được giáo dục, nhân dân ta được trị an,... thì tuy làm nghiệp lành mà không bị dính mắc vào nghiệp lành - đó mới là tâm tự tại, giải thoát", người người mới có thể thoải mái với nhau, kính quý nhau, đùm bọc lẫn nhau mà không có sự tranh giành vì tham cầu và tự lợi, đó mới là cách thức để xây dựng một xã

Thuận theo tự nhiên

hội thái bình thịnh trị. Và chỉ có con đường giáo dục luân lí đạo đức một cách đúng đắn mới có thể làm được, "chỉ có ân nghĩa tốt đẹp mới có thể chung sống tốt đẹp, ân nghĩa không tốt đẹp xã hội liền không tốt đẹp",... .

- ✓
- ✓

Sự xuất hiện để động viên và đưa ra lời khuyên của những người giữ vị trí cao, có đức lớn... trong gia đình, trong gia tộc, trong đoàn thể, hay trong xã hội... - đúng lúc, đúng thời điểm,... có tác dụng vô cùng lớn lao đối với mỗi cá nhân, mỗi tập thể... trong cuộc sống,... và đó cũng là trách nhiệm của họ,... nó tiếp thêm tinh thần... mang tính trí tuệ, nhân văn, đoàn kết... trong công cuộc trị an, người đứng đầu mà không hiểu được tầm quan trọng trong việc an dân... thì không thể tạo được sự gắn bó cần thiết, tính đoàn thể cần thiết mà mọi tập thể, mọi xã hội... không thể thiếu,... .

- ✓ Giống như một vị Phật... xuất hiện nơi thế gian này vậy, chỉ cần ngài hiển hiện cũng đủ làm muôn loài vạn vật... được tươi mát, hòa bình... với nhau,..., mỗi khi ngài xuất hiện trước mặt ai để giáo hóa thì thường đó là nhân duyên chứng thánh quả của họ chứ chẳng phải tầm thường,... .
- ✓ Hay đơn giản là một nhà lãnh đạo tốt, những vị thầy lớn... trong dân tộc, đất nước, trong xã hội,... - những nơi nào, việc nào... dân chúng đang hỗn loạn... thì cần ra mặt, đưa ra lời khuyên, cách thức giải quyết vấn đề... đúng lúc, sáng suốt... thì tự khắc sẽ trấn an được lòng dân... .
"Đức nhỏ, trí nhỏ... trấn an việc nhỏ...", "đức lớn, trí lớn... trấn an việc lớn...", "người hiểu được gốc rễ

của việc trị an... ắt sẽ hiểu rằng bản thân cần phải tu dưỡng nâng cao đức hạnh,...".

✓

Nước không biết chảy về đâu thì đào lối cho nó, nước đã thành dòng lớn thì cần trị nó, không cho nó phá hoại mùa màng, dẫn khéo cho nước thấy biển cả bao la thì tự nó tìm về, tìm về nơi rộng lớn, nơi thánh thiện, trong sáng..., nơi bản chất, bản tính của tự nhiên,... .

✓ *Khổng Tử nói: "phàm là con người thì ai cũng có lòng trắc ẩn,...", nghĩa là khi mỗi người làm sai điều gì thì tự họ sẽ đến lúc nhận biết được và hối hận, chẳng cần người khác phải khuyên dẫn,...*

đôi khi cứ lên mặt dạy đời, nói lí lẽ... cho dù đúng đi nữa nhưng lại chỉ làm cho các mối quan hệ thêm căng thẳng, bất hòa..., cũng đôi khi chỉ cần một tấm lòng yêu thương rộng lớn chẳng cần nói lời nào cũng có thể khiến trời đất rơi lệ thì lo gì việc sống với người khác sẽ không làm họ cảm động, giác ngộ?..., "tâm lượng càng lớn... thì việc trị an càng lớn, càng thuận lợi...","... .

Kẻ phàm trị người người sẽ thay đổi trong nhất thời, nhưng thánh nhân trị người thì người sẽ thay đổi vĩnh viễn,..., "kẻ phàm đánh vào tâm thái, tính nết, thói quen, thể xác... nhưng thánh nhân đánh vào bản chất, vào lương tri, vào lòng trắc ẩn, tính chất tự nhiên...", về lâu dài thì cái nào hơn cái nào?... , từ giáo dục nhân tâm cho đến trị an xã hội... đều cần phải nhìn nhận từ cái gốc rễ này thì sự ổn định, thịnh vượng... mới có thể duy trì dài lâu, hạnh phúc... .

✓

... .

3: áp dụng tính tự nhiên vào việc tu hành... để đạt đến sự giác ngộ và giải thoát:

Giác ngộ chính là hiểu về tự nhiên, giải thoát chính là thuận theo tự nhiên..., có giác ngộ thì mới có giải thoát... thì cũng tức là có hiểu về tự nhiên thì mới có thuận theo tự nhiên..., **không giác ngộ thì giải thoát cái gì?, không hiểu về tự nhiên thì thuận theo cái gì của tự nhiên?...** .

Để việc tu hành đạt được kết quả tốt lên thì cần phải làm ba... việc:

- Một là: khiêm hạ, nhu nhược... học hỏi để bước đầu có cái hiểu cơ bản về sự tu tập, về tự nhiên, về sự giải thoát..., nếu cứ cao ngạo, tự mãn... thì muôn đời cảnh giới nội tâm không cao hơn được..., càng lúc lại càng thụt lùi đi do nghiệp tội tạo ra thêm bởi chính sự cao ngạo, tự mãn... đó,...

- Hai là: dần buông xả phiền não, tập khí... xuống, chúng là những nghiệp thức... lâu đời cố hữu..., nếu không buông xuống... thì không có cách nào nhập đạo cả,... .
- Ba là: tập sống với những bản chất của tự nhiên... để dần khế hợp với đại đạo, với tự tánh... trong mỗi chúng ta... . Nhà Phật nói: **"phá một phẩm vô minh... chứng một phần pháp thân..."** có nghĩa là một khi phiền não, tập khí... mất đi một phần... thì sự giác ngộ giải thoát tăng lên một cảnh giới..., hiểu về tự nhiên thuận theo tự nhiên... sẽ tăng thêm một tầng bậc... - **"vô minh đã phá sạch thì chứng đại pháp thân... tức là phiền não, tập khí... buông sạch rồi thì giác ngộ giải thoát hoàn toàn..., cũng tức là hiểu về tự nhiên trọn vẹn rồi thì thuận theo tự nhiên cũng được trọn vẹn theo,..."**... .

-

... .

CHƯƠNG 6: PHƯƠNG PHÁP TU LUYỆN ĐỂ KHẾ HỢP VỚI TỰ NHIÊN

Thực chất chẳng có phương pháp tu luyện nào để khế hợp với tự nhiên được cả, bởi tự nhiên vốn là tự nhiên..., nếu có cái gọi là phương pháp nào đó... thì phương pháp ấy không tự nhiên... mà chỉ là sản phẩm của tưởng thức, phiền não, tạp niệm... mà thôi..., dùng cái không tự nhiên để khế hợp với tự nhiên thì đúng là một trò đùa khờ dại, ngây ngô... rồi vậy,...

Tự tánh, bản thể... trong mỗi chúng sinh, vạn vật... chính là tự nhiên, còn là đại tự nhiên nữa..., chỉ cần nhận ra và sống trực tiếp với nó thì chính là khế hợp rồi chứ không có phương pháp nào hết,..., giống như sự khác biệt giữa Phật và chúng sinh chỉ là ngộ hay mê mà thôi, mọi thứ khác giữa phật và chúng sinh đều giống nhau cả, pháp thân, pháp tánh... chẳng có gì khác nhau..., chỉ là một bên thì nhận ra... còn một bên thì mê mờ..., nghiệp nhân quả báo... phải thọ... nếu còn thì đều phải nhận lấy cả... không ai tránh được hết,...

Cái gọi là phương pháp chỉ là cách thức để làm sao chỉ cho người mê tỏ ngộ,..., tỏ ngộ rồi thì phương pháp không cần dùng đến nữa..., giống như lên bờ rồi thì không cần dùng đến thuyền nữa... . Nhà Thiền của Phật

Giáo... có câu: **"trực chỉ chân tâm, kiến tánh thành Phật"**... có nghĩa là làm sao giúp người tu hành... nhận ra bản tâm thể là xong,..., người căn cơ (thiện căn, huệ căn...) còn nhỏ thì rất vất vả để nhận ra tâm tánh, nhưng người có căn cơ lớn rồi, có bề dày công đức rồi... thì dễ dàng chỉ cho họ hơn,..., đôi khi chỉ cần một câu khai thị là xong,... . Cho nên, **việc tích lũy công đức thiện lành... là việc rất quan trọng**, nó là nền tảng để có thể kiến tánh, đưa đến cái thông hiểu về tự nhiên, đại đạo..., từ đó mới có thể khởi tu, thuận theo..., **chính thức bước đi trên con đường giác ngộ, giải thoát sinh tử luân hồi...**

Tuy là nói không có phương pháp để kế hợp với tự nhiên... nhưng đó là nói trên bình diện tuyệt đối, nói với người đã giác ngộ, đã kiến tánh... . Còn trên bình diện tương đối thì vẫn có phương pháp để làm phương tiện giúp người mê tỏ ngộ,..., vậy nên có thể tóm tắt lại một số phương pháp bao trùm hết tất cả các phương thức chỉ dạy trong các tôn giáo... như sau:

1: phương pháp phản tỉnh:

Phản tỉnh tức là xoay lại nhìn vào trong tâm, "hể thấy sai thì sửa đổi lại...", đó cũng là cách giáo dục của Khổng Tử, ngài nói: "trên đời ai mà không có lỗi, có lỗi sửa lỗi thì còn thiện nào bằng"... . Vì sao nói nó là thiện nhất?, vì "nếu biết sửa lỗi thì lỗi có nhiều đến đâu cũng sửa hết", nếu có thể sửa hết tất cả bất thiện thì chẳng phải chỉ còn lại tất cả thiện rồi sao?, còn nếu không có tâm sửa lỗi thì dù chỉ còn một lỗi không chịu sửa thì kẻ ấy vẫn chỉ là kẻ phàm phu, không phải người Quân Tử, Thánh Hiền... .

Trong Phật giáo thì phản tỉnh để sửa đổi lỗi lầm còn được gọi là "tàm quý"... . Tàm, quý đều là tâm hổ thẹn với các điều tội lỗi, xấu xa mà mình đã tạo ra. Tự hổ thẹn với chính mình gọi là tàm, đối với người sinh tâm hổ thẹn gọi là quý. Có những tội lỗi chỉ một mình mình biết, có những tội lỗi mọi người đều biết,..., dù là tội gì thì cũng phải sửa, không sửa thì không thành Phật, thành Bồ Tát... .

Chỉ cần "thấy sai thì sửa", chỉ cần "tàm quý"... thì kẻ phàm cũng dần thành Phật..., vì sao lại đơn giản như vậy? – đó là vì mỗi ngày một thiện lên, đại thiện cũng chính là một bản chất, một đặc tính... của tự nhiên, của tự tánh,..., tâm ngày một sáng lên... thì tự nhiên sẽ ngộ ra bản chất, đặc tính... đó vốn tự nơi mình, cứ vậy mà dần cho tới lúc viên mãn... mà chứng đắc Phật quả,... .

... .

2: phương pháp quán chiếu:

Hai... quán chiếu quan trọng nhất, bao quát nhất... là quán chiếu vạn sự vô thường, vạn pháp vô ngã,... – quán chiếu đến tận cùng... thì thấy được chân thường, chân ngã... là tự tánh, bản thể... của vũ trụ vạn vật... . Hàng Bồ Tát... thường dùng những phương pháp quán chiếu... để phản tỉnh bản thân cũng như làm phương tiện để giáo hóa,..., mọi đạo lí thế gian hay xuất thế gian..., mọi quy luật biến đổi, chuyển hóa... của vật chất, tín hiệu... khắp càn khôn... đều không rời xa sự vô thường, vô ngã,... .

*Quán chiếu đến giai đoạn cuối cùng là quán chiếu chính tự tánh, bản thể... của chính mình... . Tới đây Phật... nói tự tánh cũng vô thường..., phủ nhận luôn tính thường hằng, bất biến... của nó..., **vậy là sao?**, ý của Phật... không phải nó vô thường... **mà cái tâm nhìn vào tự tánh... của bạn là vô thường...**, Phật nói vậy là để bạn đừng dùng con mắt, tư duy, vọng thức... để nhìn vào nó nữa, đừng quán chiếu... gì nữa... **mà hãy sát nhập vào đi**, đừng nghi ngờ gì cả..., bạn không có sự tự tin tuyệt đối thì bạn chẳng thể nào sát nhập vào được..., **"thị tâm thị phật, thị tâm tác phật...** – tâm này là phật thì tâm này liền là phật",..., **nhất định phải có niềm tin nơi chính mình, tin mình chính là Phật...**, đó cũng chính là **"kiến tánh"**,... . Khi đó một tánh giác hiện tiền, thanh tịnh và trùm khắp... – đó mới chân thật là tự tánh, là bản thể... trong bạn, trong muôn loài vạn vật..., khi đó mới chính*

Thuận theo tự nhiên

thức là bước chân vào con đường thành Phật..., còn trước kia thì học vấn, cảnh giới tư tưởng... có cao siêu đến cỡ nào cũng chỉ là một sự vô thường trong vạn sự vô thường... mà thôi,..., "pháp cũng phải bỏ huống hồ phi pháp",... .

...

3: phương pháp nhiếp tâm:

Nhiếp tâm là phương pháp thu tóm tư tưởng... vào một chỗ, không để tâm tán loạn, suy nghĩ nhiều nữa... chỉ tập chung vào đề mục... đã được định sẵn... . Giả như phương pháp thiền của tiểu thừa, hay niệm phật, trì chú... của đại thừa phật giáo... đều là dùng cách **nhiếp tâm vào một chỗ, một đề mục...** để phiền não, vọng tưởng, khổ đau... lắng lại, từ đó có được định tâm, tuệ tâm..., hóa giải chính phiền não, vọng tưởng, khổ đau... ấy,.... .

Nhiếp tâm đến giai đoạn cuối cùng thì vẫn là phải buông cái nhiếp tâm, cái đề mục... đó đi (pháp cũng phải bỏ...) để hoàn toàn trở về với sự thanh tịnh, tỉnh sáng... tuyệt đối của chân tâm, tự tánh... nơi chính mình,... . Mọi cách thức tu học khác... cũng chỉ là phương pháp dẫn nhập đến tự tánh... của mình mà thôi,..., nếu không phải dẫn nhập đến điều đó mà là dẫn nhập đến điều khác, càng tu lại càng vọng tưởng, phiền não... hơn thì cách thức đó khẳng định là không phải con đường của sự giác ngộ, giải thoát... .

... .

4: phương pháp thanh tịnh:

Thanh tịnh hay gọi là thanh tịnh thiền chính là đỉnh cao của thiền định, là tối thượng thừa thiền..., nhà Phật... gọi là thiền tông... . Ban đầu đối với người thực hành thiền thì nó cũng bắt đầu từ việc nhiếp tâm (sở tức, tùy tức...) nhưng đến khi hiểu rồi thì sống trực tiếp với bản tâm thanh tịnh... . Thông thường thì chỉ có người có căn tu lớn mới dễ nhập môn, còn người căn tu (thiền căn, huệ căn...) nhỏ thì khó tiếp nhận, phù hợp với các phương pháp khác hơn..., nhưng có quyết tâm thì cũng tu được..., không sao cả, thiền căn huệ căn... mình nhỏ thì tu lâu nó cũng lớn thôi, quan trọng là phải có ý trí, có quyết tâm..., không có ý trí, không có quyết tâm... thì căn cơ to lớn thế nào cũng sẽ thui trột, thoái chuyển lại... .

Sau đây là hướng dẫn cơ bản để đạt chúng thực hành phương pháp thanh tịnh thiền..., để trước hết nó làm lắng lại sự phiền não, khổ đau... trong lòng, sau mới nói đến sự giác ngộ giải thoát phía sau,...

- ✓ "Khi thân tâm bạn mệt mỏi,... chính là lúc nó cần đến thiền định,... rồi đấy,...". Cuộc sống này vốn rất vất vả, và khắc nghiệt,... nhiều khi vì bạn ba với nó mà lao tâm khổ trí, thân xác tiều tụy,... không lúc nào được thanh thoi, an nhàn,... . Xét đến cuối cùng... bạn hãy tự hỏi, chúng ta sống ở đời là để làm gì?, nếu không tự làm cho bản thân mình được an vui... thì cuộc sống của mình có ý nghĩa gì?... - hãy biết yêu quý bản thân, vì bạn chỉ có một cái thân thể này, một tâm trí này,... chẳng lẽ sống cả cuộc đời đem nó ra để làm rất nhiều chuyện nhưng lại không biết cách đối xử tốt với nó? Như vậy thì chẳng phải là ta đã quá nhấn tâm với nó rồi hay sao???... .

Khi chúng ta cảm thấy mệt mỏi... trong công việc, trong cuộc sống... chúng ta cũng có rất nhiều cách để thư giãn, rèn luyện thân tâm... nhưng bạn phải biết rằng: **"Những lúc như vậy thân tâm cần đến nhất là sự yên tĩnh, tĩnh lặng...** (không làm, không nghĩ... giống như nằm yên bất động, không mơ màng... như trong một giấc ngủ thật

ngon vậy)", đừng lấy "những thứ còn động" để thư giãn, rèn luyện nhiều... vì nó vẫn còn bắt thân tâm hoạt động nữa, không phải thật sự cho nó nghỉ ngơi.

Không làm, không nghĩ của thân tâm - để đưa nó đến sự viên mãn nhất thì chỉ có thiền định mới làm được, khi thiền định thì thân tâm được nhẹ nhàng, lắng đọng... mọi gân, cơ, khớp, lục phủ ngũ tạng, dây thần kinh, huyết đạo, tâm trí,... tất cả đều được hanh thông, khi ấy nó là điều kiện để cơ thể tiếp nhận được tinh khí của đất trời,... toàn thân như hòa quyện với hư không bao la, tâm trí sáng suốt không có phiền não,... - đó là bạn đã biết cách đối xử tử tế, bao dung... với thân tâm của mình rồi đấy.

✓ Cách thiền định khái quát như sau:

· Bước 1: Bạn hãy chọn một nơi tĩnh lặng, riêng tư, không bị làm phiền bởi các thiết bị công nghệ, bởi người khác,... chỉ có một mình bạn ở đó và ngồi xuống với tư thế kiết già hoặc bán già,... . Có thể ngồi lên bồ đoàn dành cho việc ngồi thiền,... sao cho thoải mái nhất... .

· Bước 2: Điều thân: Bạn hãy thả lỏng thân thể của mình, không gồng gượng, gồng ép chỗ nào, không dùng tâm niệm nào để điều khiển thân, hai mắt nhắm lại thì càng tốt, nếu nhiều tạp niệm thì có thể mở một phần ba... . - Điều tâm: Thả lỏng

tâm trí, không cố gắng nghĩ đến tâm niệm nào, không chạy theo hay suy diễn đến tâm niệm nào, hãy buông xả tất cả vọng niệm...

· Bước 3: Vào thiền: Khi thân đã bất động, nghỉ ngơi... chúng ta làm nốt việc còn lại là để tâm cũng bất động, nghỉ ngơi... nữa là xong (Bạn thực hiện tối thiểu 15 đến 30 phút trở lên hàng ngày, lâu dần lên mỗi ngày... thì thân tâm sẽ càng được điều hòa, khỏe mạnh, nhẹ nhàng, hoạt bát, sáng suốt...). - Bạn có thể tìm kiếm một bài kệ nhỏ lúc vào thiền nào đó cho tâm thư giãn,... hay có thể là đọc một lần bài kinh bát nhã, hay chỉ đơn giản là niệm các danh hiệu của Phật, Bồ Tát... nào đó,... bất kì cách nào bạn thích miễn sao bạn được an tâm và thoải mái khi ngồi thiền.

- Ban đầu bạn thực hiện phương pháp sổ tức (tức là đếm hơi thở). Bạn để tâm tỉnh giác, có thể trụ tâm vào một chỗ giữa hai chân mày, chóp mũi... (nếu mở mắt có thể trụ tâm vào một điểm gần phía trước...), và bắt đầu đếm từ 1 cho tới 10 (để thân tự động hít vào thở ra được một lần thì đếm 1, hít vào thở ra đếm 2, nhớ là để thân tự động hít thở, không chủ động điều khiển...), đếm tới 10 lại quay về 1 đếm lại tới 10, nếu đếm quá 10 hoặc đến lộn thì quay lại số 1,... bạn cứ làm như vậy cho đến một ngày nào đó (tùy căn cơ từng người, có người 1 tuần, 1 tháng, 1 năm...) bạn

ngồi thiền đếm được từ 1 đến 10 mãi mà vẫn tỉnh giác được trong 1 đến 2 giờ mà không bị lẩn, tạp niệm vắng bật... thì coi như là thành công, bạn chuyển sang giai đoạn hai là Tỳ Túc,... .

- Tỳ Túc (tức là theo dõi hơi thở), hơi thở vào biết hơi thở nó đang vào cơ thể, hơi thở ra biết nó đang đi ra... cứ như vậy (trụ tâm giống như trên), làm đến một hôm nào đó bạn đếm 1 đến 2... tiếng không bị mất tỉnh giác trong việc theo dõi hơi thở, tạp niệm vắng bật... thì coi như là thành công, bạn chuyển sang giai đoạn ba là Giác,... .

- Giác là không đếm và cũng không theo dõi hơi thở gì nữa, bạn chỉ cần trụ tâm giống như trên và để tâm tỉnh giác, vọng niệm khởi lên thì cứ kệ nó, vẫn sống với tâm giác ấy. Lục tổ Huệ Năng dạy, "không sợ vọng khởi chỉ sợ giác chậm"... , bạn đừng sợ vọng niệm quá nhiều vì nhiều hay ít cũng không quan trọng, không cần để tâm, vẫn để tâm giác sáng là được. (Bạn cứ tu tập như vậy, đến khi Tánh Giác viên dung, toàn giác... chính là lúc bạn thành Phật đạo, thiền định là cách để đối tốt với thân tâm nhưng cũng là một cách để thành Phật, tốt quá rồi, tại sao không rèn luyện?),... .

- Trong ba bước sơ tức, tỳ tức, và giác... - không có bước nào quan trọng và tốt hơn bước nào cả, bạn có thể linh hoạt để thực hiện, không nhất thiết theo thứ tự, miễn là hợp với bạn là

được, nhưng bạn nên theo thứ tự ấy thì tốt nhất, nó giống như một cách để an tâm thôi vậy.

- Lưu ý: trong quá trình hành thiền... dù có trải nghiệm được trạng thái nào hay thấy được điều gì vi diệu... thì chúng cũng đều là giả tướng, đừng lấy nó làm thích thú, kiêu ngạo, hay chúng đặc linh tinh gì cả... mà mất đi sự tỉnh giác, mất đi tâm bình thường là đạo,..., nhà thiền có câu trong khi hành thiền là "**gặp Phật giết Phật, gặp ma giết ma**"...bạn phải hiểu cho sâu sắc kẻo vào lưới tà, nếu định công không đủ thì thường xuyên đọc sách Thánh Hiền, nghe giảng Phật Pháp... gặp gỡ thiện tri thức, thầy xuất gia tu thiền (như có thể lên hệ thống Thiền Viện Trúc Lâm... để tham khảo các thầy, dòng Thiền Trúc Lâm được thừa hưởng hết tinh hoa của thiền thanh tịnh từ thời Đức Phật truyền cho vị tổ đầu tiên là ngài Ca Diếp,...) để tham vấn,... chớ tự mình đi khi chưa đủ công phu, hiểu biết... mà dễ nhàm đường lạc lối,...

- Khi thiền xong bạn vẫn ngồi im và hồi hướng công đức tọa thiền bằng bài kệ nhỏ nào đó, hoặc đọc một lần bài kinh bát nhã, hoặc niệm Phật, Bồ Tát... cho tất cả chúng sinh... . Giả như, đọc bài kệ sau: "**Nguyện đem công đức này, hồi hướng khắp tất cả, đê tử và chúng sinh, đều trọn thành Phật đạo**"..., rồi xả thiền bằng cách khởi động nhẹ lại thân thể, xoa bóp thân thể theo phương pháp

Thuận theo tự nhiên

tham khảo,... và đi lại nhẹ nhàng, hít thở không khí trong lành... .

- ...

Thiền... là cách chúng ta đối tốt với thân tâm, dành cho thân tâm một tình yêu lớn lao,... từ đó mở rộng sự chân thật ấy ra khắp mọi người cho đến muôn loài vạn vật, phát triển lòng từ bi rộng khắp... - như vậy cuộc sống của chúng ta sẽ tràn ngập sức sống, hạnh phúc,... sẽ vượt qua mọi gian nan vất vả... của cuộc đời,... - khi đó bạn tự nhiên sẽ là một tấm gương tốt để người người kính yêu và noi theo rồi,... .

... .

CHƯƠNG 7: TRUYỆN NHỎ SƯU TẦM

* Câu chuyện thứ nhất:

Có một ông vua rất thích săn bắn, một hôm nọ vua đã cải trang vi hành cùng với ông tể tướng trong triều,... . Ông Tể Tướng này có một câu nói cửa miệng là "thuận theo tự nhiên là một loại phúc",... .

Hai người vào rừng và bắn chết một con báo hoa,..., vua bèn xuống lấy báo thì ai ngờ nó vẫn còn sống và cắn đứt ngón tay út,... . Vua buồn ròi gọi tể tướng đến uống rượu..., tể tướng cười và nói rằng: "Đại vương hãy nghĩ thoáng một chút..., thuận theo tự nhiên là một loại phúc, chưa chắc nó là sự việc xấu...",... .

Vua nghe xong rất tức giận và nói: "chẳng lẽ ta nhất người vào ngục người vẫn cho là phúc à?",... .

Vị tể tướng không những không sợ lại còn vẫn cười nói: "nếu thật thì thần vẫn tin đó là phúc",... .

Vua lại thêm phần bực tức liền sai lính nhất vào ngục,..., sau một tháng vết thương lành lại vua lại đi săn, khi vào sâu trong rừng thì gặp một nhóm thổ dân, họ bắt vua về đúng đến ngày họ

cần vật hiến tế để dâng lên nữ thần mặt trăng,..., họ quyết định thiêu sống vua,... . Khi chuẩn vị thiêu thì vị thầy cúng nhìn thấy ngón út của vua không lành lặn, nếu dùng vật này hiến tế thì nữ thần sẽ quở trách,..., thế là vua thoát nạn, được thả đi,... .

Vua vui mừng khôn xiết quay về cung ra lệnh thả tế tướng, kêu ông ta lên hầu vua uống rượu,..., vừa gặp đã nói với tế tướng: "nhà người nói đúng, quả không sai chút nào, thuận theo tự nhiên là phúc thật, nếu con báo không cắn đứt tay trẫm thì hôm nay trẫm đã bị lũ thổ dân kia thiêu sống rồi còn đâu,...". Nhưng người cũng bị nhốt một tháng trong ngục thì giải thích thế nào?... .

Tế tướng vẫn cười nói điềm nhiên, nếu thần không bị nhốt thì thần vẫn sẽ đi săn với ngài tiếp, khi thổ dân bắt cả hai về nếu không thiêu được ngài thì họ sẽ lôi thần ra thiêu thôi, nay thần vẫn được bình an thì đó cũng là phúc của thần vậy, đúng không?... .

Lần này thì vua đã cười sảng khoái, và nói: "nhà người đúng là kì tài, xứng đáng làm tế tướng của trẫm, nào chúng ta cùng uống rượu...".

... .

Trong cuộc sống mỗi chúng ta cũng vậy, sự việc tốt thì vui, sự việc xấu thì buồn bã..., nhưng kì

Thuận theo tự nhiên

thực chúng có sự tương hỗ, bổ trợ cho nhau, trong phúc có họa, trong họa có phúc, sự việc tốt chưa chắc đã tốt, sự việc xấu chưa chắc đã xấu..., chỉ cần trong lòng không có khuất tất thì cứ để mọi sự tự nhiên diễn ra, không phải lo nghĩ gì cả, trời đất tự đã có an bài... .

... .

* Câu chuyện thứ hai:

Thời Bắc Tống Trung Hoa có người tên là Thái Tương, ông là một vị quan, cũng là nhà văn, nhà thư pháp nổi tiếng,... . Ông có một bộ râu rất rậm, rất đẹp... nên mọi người thường gọi ông là "mỹ nhiêm công",... .

Vua Tống Nhân Tông rất thích bộ râu của Thái Tương nên có một lần hỏi đùa ông rằng: "**Không biết ban đêm khi ái khanh đi ngủ, chòm râu này đặt ở trong hay ở ngoài chăn?**"... . Thái Tương nghe thấy câu hỏi này thì giật mình, ngơ ngác... vì chính ông cũng chưa bao giờ để ý đến điều đó... – cho nên ông không trả lời được câu hỏi của vua,...

Đêm hôm đó về nhà đi ngủ, ông hết đặt chòm râu ra ngoài chăn rồi lại cho vào trong chăn, đặt ra rồi lại đặt vào nhiều lần... . Cuối cùng cả đêm không biết nên đặt ở trong hay ở ngoài cho thích hợp nhất,... . Sau này ông mới chợt hiểu ra... đó là lúc bình thường cơ bản không cần để ý làm gì cả, râu ở bên trong chăn hay ở bên ngoài chăn chẳng phải cũng như nhau hay sao, **cứ để nó thuận theo tự nhiên là tốt nhất...** .

Việc ăn uống ngủ nghỉ... thế nào là việc hết sức tự nhiên, vậy tại sao trong lòng lại sinh phiền não, gượng ép... làm gì?, để rồi đánh mất đi lẽ tự nhiên đó?,... . Nếu mọi chuyện trong cuộc sống có thể

Thuận theo tự nhiên

đối đãi với nó bằng một tâm thái bình thản, điềm nhiên, hư tĩnh... thì có phải tốt hơn nhiều hay sao?, có phải chúng ta đã lãng phí thời gian để bận lòng vì những thứ không cần thiết?,... .

...

* Câu chuyện thứ ba:

Có một con chuột hay chạy tới nhà phú ông ăn thóc,... .

Mùa lúa năm nay đã thu hoạch, và đến tối nó quyết định tới ăn, nhưng nó không ngờ là năm nay thân hình nó to hơn năm ngoái rồi, cái lỗ nó hay chui không chui vừa được nữa, **nó bèn nhịn một tuần để cơ thể gầy đi**, sau một tuần nó đúng là gầy đi và chui vào được,... .

Khi tìm tới thùng thóc nó ăn no nê, xong rồi thì lo chạy về, và nó lại phải qua cái lỗ đó, mà vừa ăn no, cái bụng phình ra không tài nào chui lọt, **đành phải tìm chỗ ẩn thân một tuần nữa để cái bụng xẹp xuống mà chui ra**, sau một tuần bụng xẹp và nó chui ra được,... .

Đến cuối cùng mất hai tuần mà chẳng thu hoạch được gì cả, thân thể lại tiêu tụy đi, nếu có thể biết thuận theo tự nhiên thì đã chẳng phải trải qua những ngày chờ đợi vô nghĩa đấy, dành sức để tìm thức ăn khác có phải tốt hơn không?,... .

Trong cuộc sống mỗi chúng ta cũng vậy, đôi khi cứ chờ đợi mãi để điều tuyệt vời nào đó có thể xảy ra, **nhưng vô tình lại tiêu hao đi những tháng ngày quý giá được sống trên đời,...**, chẳng biết thưởng thức hoa thơm, cỏ dại,..., biết hạnh phúc kì thực rất đơn giản và nằm trong những điều bé nhỏ,... .

...

* Câu chuyện thứ tư:

Một kẻ lang thang đi vào chùa, thấy Bồ Tát ngồi trên Đài Sen nhận cúng bái của mọi người... thì vô cùng ngưỡng mộ,... .

Kẻ lang thang nảy sinh ý nghĩ hay là mình làm giống Bồ Tát... và đề nghị với Bồ Tát...: Con có thể đổi chỗ ngồi với Bồ Tát một ngày không?... .

Bồ Tát trả lời: Không thể được. Như vậy là bất kính và con cũng không làm được,... . Con hãy đứng bên cạnh và quan sát, chỉ cần con không mở miệng thì sẽ không ai nhìn thấy con hết,... .

Kẻ lang thang đứng cạnh đài sen của Bồ Tát. Trước mắt của anh ta là cả ngày náo loạn, ồn ào..., người đến phần lớn là cầu điều này cầu điều kia... cho bản thân,... . Anh ta vẫn cố gắng chịu đựng trước sau không mở miệng,... .

Mấy ngày sau, một người giàu có đến trước tượng Bồ Tát cầu xin: Cầu Bồ Tát ban cho con một đức tính tốt,... . Nói xong ông ta đập đầu đứng dậy, nhưng ví tiền lại bị rút xuống mặt đất. Kẻ lang thang vừa muốn mở miệng nhắc nhở, nhưng kịp nhớ đến điều kiện của Bồ Tát nên ngừng lại, không nói nữa.

Sau khi người giàu có đi ra, thì có một người nghèo bước vào. Người nghèo nói: Cầu xin Bồ Tát ban cho con ít tiền. Người nhà con lâm bệnh nặng, đang rất cần tiền ạ,... . Cầu xong ông ta

dập đầu, đứng dậy và nhìn thấy một túi tiền rơi trên mặt đất. Người nghèo khổ thốt lên: Bờ Tát quả thật hiển linh rồi,... . Người nghèo khổ cầm túi tiền bước đi. Kẻ lang thang muốn mở miệng nói không phải hiển linh, đó là đồ người ta đánh rơi, nhưng anh ta lại nhớ đến điều kiện của Bờ Tát nên cũng kìm ngậm miệng lại, không nói nữa.

Lúc này, một người ngư dân đi vào. Người ngư dân cầu xin: Cầu Bờ Tát ban cho con bình an, ra biển không gặp sóng gió. Người ngư dân dập đầu, đứng dậy, ông vừa muốn đi, lại bị người giàu có vừa quay trở lại níu áo. Người giàu có cho rằng người ngư dân đã lấy túi tiền của mình, mà ngư dân thì cảm thấy bị oan uổng không cách nào chịu đựng nổi. Vì túi tiền, hai người đánh nhau túi bụi,... .

Kẻ lang thang đến lúc này đã không thể nhịn được nữa, anh ta liền hô to: **Dừng tay..., rồi đem sự việc nói ra.** Tranh chấp nhờ đó mà được yên. Khi chuyện qua rồi... Bờ Tát mới nói: Con cảm thấy làm vậy là đúng chẳng? Con hãy tiếp tục đi làm kẻ lang thang đi, ta đã nói với con là con không làm được rồi,... . Con tự cho mình rất công bằng, nhưng người nghèo vì vậy mà không có tiền cứu chữa người thân, người giàu không có cơ hội tu đức hạnh, còn người ngư dân lần này ra biển gặp sóng gió chôn thân dưới đáy biển,... .

Nếu con không mở miệng, mạng sống người nhà kẻ nghèo kia được cứu, người giàu tốn chút tiền nhưng sẽ tu được tâm tích được đức, ngư dân cũng vì dây dưa kéo dài thời gian mà không có cách nào lên thuyền,... .

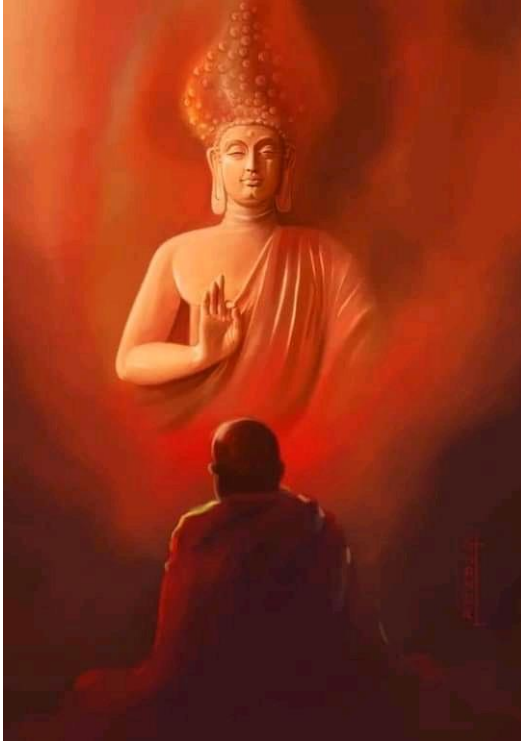
Kẻ lang thang im lặng, thất thần hồi lâu, dập đầu trước Bồ Tát và lui ra... . **Thầm nghĩ, thuận theo tự nhiên lại chẳng làm gì à, cứ để mọi việc diễn ra thế sao?,... .**

Đó là người không hiểu được tự nhiên, không hiểu được đại đạo,..., vốn dĩ nhật nguyệt tinh tú... xoay vần có ngày có đêm... thì vạn vật mới sinh trưởng,..., **mọi chuyện trên đời đều có sắp đặt, diễn biến... một cách kín kẽ, công bằng... của nhân quả họa phúc trong mỗi chúng sinh,..., nếu có thể nhìn thấu thì tự sẽ không can thiệp, vì Bồ Tát nhìn thấu nên lặng im, vì kẻ lang thang mê mờ nên can thiệp,... .** Đối với mọi sự trong cuộc sống mỗi người đã có được sự thuận nhiên đó hay chưa? Hay còn vờ vập, tự cho mình hiểu biết sâu xa và can thiệp vào chuyện của người khác, của xã hội?... cuối cùng thành ra bản thân phiền não, còn xã hội thì chẳng được thái bình?... . **Phật, Bồ Tát... chính là đại diện cho tính tự nhiên mà chúng ta chưa hiểu được, chưa thuận theo được,... .**

... .

* ...:

Các con à...! Trong trời đất có bốn mùa luân chuyển, có nhật nguyệt tuần hoàn,... . Đối với chúng sinh vạn vật đều có sinh già bệnh chết... - đó là lẽ tự nhiên của đất trời, của nhân quả, của sinh diệt vô thường... . Các con thay vì phải khổ tâm với mọi sự... thì chi bằng thuận theo tự nhiên, sống với tánh đức, thân tâm thường được thanh tịnh... mà an vui ở đời, đó cũng là sự tu tập để hướng đến sự giác ngộ và giải thoát, khế hợp với đại tự nhiên, với chân tâm, tự tánh..., với bản thể, bản nguyên... của vũ trụ bao la...!

...Hết...

Lời nhắn nhủ của tác giả!

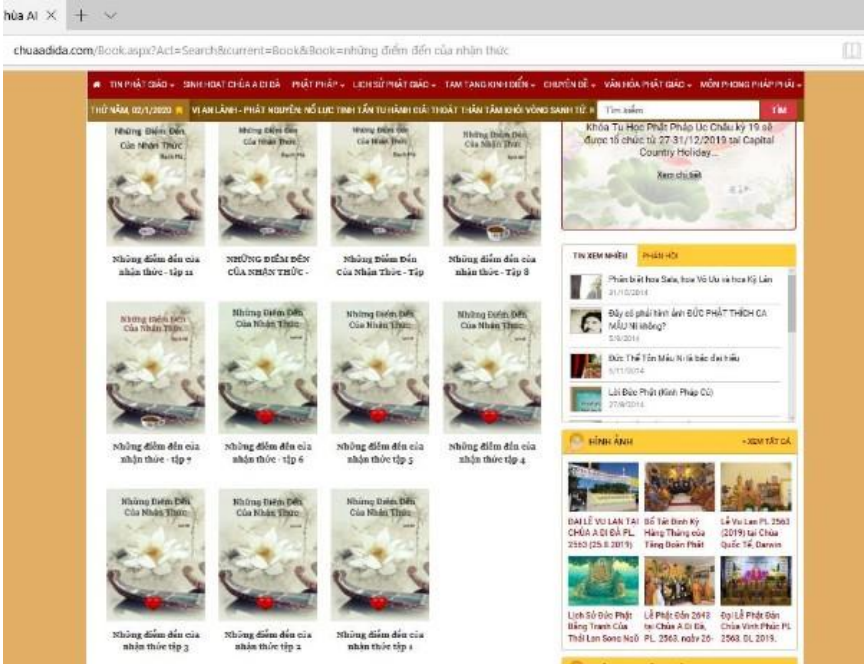
Quý độc giả có thể chia sẻ file sách hoặc in tặng... tác phẩm này cho bất kì ai mà độc giả yêu mến!

Mọi cá nhân, tổ chức... nếu cần dùng lời của Bạch Mã để sử dụng vào bất kì công việc gì có lợi ích cho mình, cho đất nước, cho xã hội... xin hãy tùy ý sử dụng - Bạch Mã không giữ cho riêng mình!

NAM MÔ BỐN SỨ THÍCH CA MÃU NI PHẬT

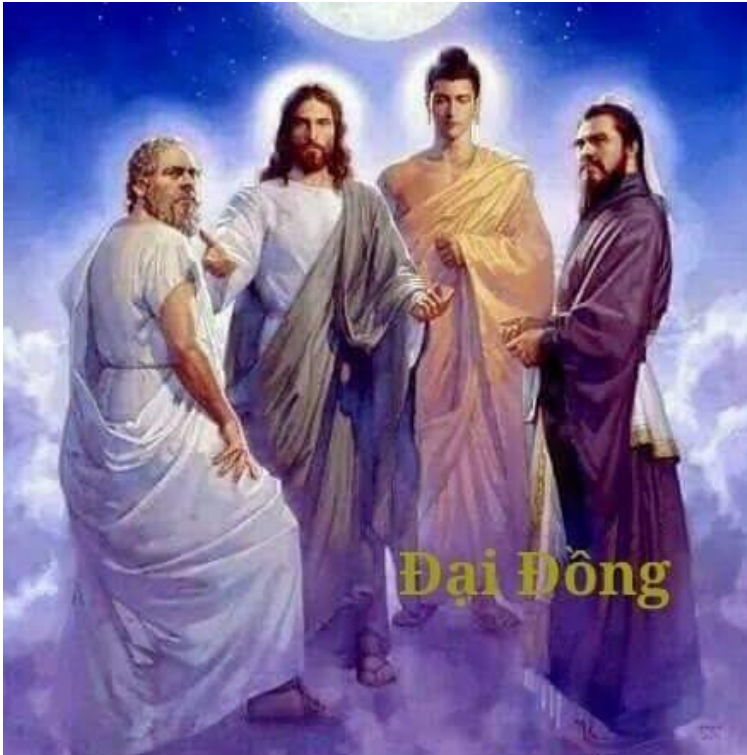
Ngoài cuốn sách nhỏ này, Bạch Mã còn viết bộ sách: “Những điểm đến của nhận thức”. Để lấy File PDF và bìa sách - các bạn có thể gõ vào công cụ tìm kiếm [Google] từ khóa: [những điểm đến của nhận thức], có nhiều trang mạng đã đăng tải lên. Đầy đủ nhất là trang <http://www.chuaadida.com/thu-vien-sach/> rồi gõ vào ô [Nhập sách cần tìm] từ khóa [những điểm đến của nhận thức], tất cả các tập đều hiện lên.

Hoặc các bạn gọi cho Bạch Mã theo SĐT + ZALO: 0933.03.6600 Bạch Mã sẽ gửi File cho các bạn tự làm, hoặc Bạch Mã sẽ nhờ chỗ làm sách giá rẻ mà Bạch Mã quen biết, họ sẽ làm và gửi phát nhanh cho các bạn Bộ Sách Toàn Tập đầy đủ này, có bao gồm cả cuốn Trời Đất Sắp Xếp, và cuốn Thuận Theo Tự Nhiên !

*Trân trọng & cảm ơn!
Adidaphat!*

GHI CHÚ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Thuận theo tự nhiên

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

BẠCH MÃ CHÚC BẠN
LUÔN BÌNH AN VÀ HẠNH PHÚC

Ngày hoàn thành: 21/7/2021 – Thành Phố Đà Nẵng